உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-எ] கிலக௵ பங்குனிமீ. [பகுதி-ரு.

திருவள்ளுவரைப்பற்றிய
சில குறிப்புகள்.

க. திருவள்ளுவர் ஊர்.

தெய்வப்புலவரது ஊர் மைலாப்பூர் என்பர். இதற்குப் பழைய மேற்கோள் காண்டல் அரிதாயினும் உலகவழக்குப் பெரிதாயுள்ளது. இனித் திருவள்ளுவமாலையில்வரும் முன்னோர் வாக்கைக்கொண்டு பார்க்கும்போது—

> " உப்பக்க நோக்கி யுபகேசி தோண்மணந்தான்
> உத்தர மாமதுரைக் கச்சென்ப—இப்பக்கம்
> மாதாநு பங்கி மறுவில் புலச்செந்நாப்
> போதார் புனற்கூடற் கச்சு." *

என்ற நல்கூர் வேள்வியார்பாட்டில், "வடதிசையைநோக்கி, நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணந்த கண்ணபிரானை உத்தரமதுரைக்கு அச்சு (ஆதாரம்) என்று கூறுவர்; இப்பக்கத்தை நோக்குமிடத்து, மாதாநுபங்கியும் குற்றமற்ற புலமையுடைய செந்நாப்போதாருமாகிய திருவள்ளுவர் * தென்மதுரைக்கு அச்சாவார் என்னும் பொருள்படக் கூறப்பட்டுள்ளது. கீதாசாரியராய் உலகை வாழ்வித்தருளிய கண்ணபிரான் வடமதுரைக்கு எங்ஙனம்சிறந்தவரோ, அங்

---

* செந்தமிழ் முதற்றொகுதி இரண்டாம் பகுதியில், சேதுசம்ஸ்தான வித்வான் இராகவையங்காரவர்கள், இப்பாட்டிற்கு எழுதிய சிறந்தவுரை காண்க.

னம் திருக்குறளாசிரியராய்த் தமிழகத்தை வாழ்வித்த திருவள்ளுவர் தென்மதுரைக்குச் சிறந்தவரென்பது கருத்து. இப்பாட்டின் போக்கிலிருந்து, வடமதுரை கண்ணன் அவதாரவிடமாய் விளங்குவதுபோலத் தென்மதுரை திருவள்ளுவர் அவதாரவிடமாக விளங்குவது என்னுங் குறிப்புத்தோன்றுதல் காண்க. கூடற்குத் தென்மதுரையென்னும் வழக்கு "தக்கிண மதுரை தான்வறிதாக" என்னும் மணிமேகலையடியானும் அறியப்படும். இவற்றால், திருவள்ளுவர் அவதாரஸ்தலம் மதுரையெனக்கொண்டு, அவர் வசித்தவிடம் மயிலாப்பூராகக் கோடல் பொருத்தம் போலும்!

உ. ஏலேலசிங்கன்.

இப்பெயருடையான், திருவள்ளுவர்காலத்துக் கப்பல்வர்த்தகனாயிருந்தானென்பதும் திருவள்ளுவரால் பெரிதும் அநுக்கிரகிக்கப் பெற்றானென்பதும் பிறசிலவரலாறுகளும் பிரசித்தமாக வழங்கிவருகின்றன. இக்கர்ணபரம்பரைச் சரித்திரங்கள் முழுமையும் ஆதாரமின்றியே நம்பமுடியாதாயினும், அவற்றினின்று சிற்சில உண்மைகளை நாம் ஆராய்ந்துகொள்ளலாம். அம்முறையே நோக்குமிடத்து, ஏலேலசிங்கனென்பானொருவன் பழங்காலத்திலிருந்தசெய்தி இப்போது தெரியவருகிறது. இலங்கைச் சரித்திரக்குறிப்பு என்னும் பெயருடன் Hon. P. அருணாசலமவர்கள் வெளியிட்டநூலில், முற்காலத்தே இலங்கையைவென்று, அதனை மிக்ககீர்த்தியுடன் ஆட்சிபுரிந்த தமிழரசரில் ஏலேலன் என்பான் சிறந்தவனென்பது காணப்படுகின்றது. இவன் பெயருடன் இணைக்கப்பட்ட சிங்கனென்பது, சிங்களத்தை ஆண்ட அரசர்புனைந்த சிறப்புப்பெயர்களுள் ஒன்றாம். இதனை அவ்வரசர் கூட்டத்தில்வரும் பரராசசிங்கன், இராஜசிங்கன் முதலியவற்றால் உணர்க. இனி இவ்வேலேலசிங்கனுடைய வரலாற்றைப்பற்றி, ஸ்ரீ-அருணாசலமவர்கள் எழுதியிருப்பவை வருமாறு:—

"கி. மு. 237-ம் ஆண்டில் விஜயவமிசத்திற் குழப்பங்கள் தொடங்கின. அரசன்கீழ் உத்தியோகத்திலிருந்த தமிழ்ச்சிற்றரசரிருவர் அரசனைக்கொன்று அவன் பெருநாட்டை அபகரித்து அதனை அவ்விருவருமாக இருபத்திரண்டுவருஷம் ஆண்டார்கள்.

பிறகு, அவர்கள் அவ்வாட்சியினின்றும் நீக்கிக்கொல்லப்படவே, பூர்வீகவமிசமானது முன்னைநிலைமையில் வைக்கப்பட்டது. ஏலேலன் (Elalen) என்ற பெயருடைய சோழனொருவனால், பத்துவருஷத்துக்குப்பிறகு தமிழர் தங்களை மறுபடியும் ஸ்தாபித்துக்கொண்டார்கள். (இவரால்) ஆட்சியினின்று நீக்கப்பட்ட வமிசத்தார்,—எந்தவிடத்தில் இன்றும் பெரியதடாகமும் திச்சாராமாவின்கோயிலும் இன்னோருடைய ஆட்சியின் ஞாபகசின்னங்களாக விளங்குகின்றனவோ, அந்தத் தென்கடற்கரையிலிருக்கும்—மாகம்பத்தென்னுமிடத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தார்கள். அநுராதபுரத்திலிருந்த ஏலேலன், மித்திரரிடத்துஞ் சத்துருக்களிடத்தும் பக்ஷபாதமின்றி அவ்விராஜ்யத்தை நாற்பத்துநான்குவருஷம் ஆண்டான் என்று புத்தகோசங்கள்தெரிவிக்கின்றன. சோழவரசரின் வழக்கப்படி, அவன் அரண்மனைவாயிலில், அவ்வரசர், படுக்கையின் தலைப்புடனிணைக்கப்பட்ட "ஆராய்ச்சிமணி" தொங்கிற்று. அந்தமணி அடிக்கப்பெற்றால், உடனே நியாயவிசாரணை நடைபெற்று மனக்குறைகள் நீக்கப்படும். மகாவமிசத்தில், (அவனாட்சிக்காலத்திலே) பறவைகளும் மிருகங்களுங்கூட மனக்குறை தீரப்பெற்றன என்று கதைகள் வழங்குகின்றன. அவனது வழுவாநீதியானது, தன்மகன்மேலும் மரணதண்டனை விதிக்கச் செய்தது. அம்மகன், அறியாமலே தன்றேரால் உண்டாக்கிய புத்தப்பள்ளியி னழிவுக்காகத் தன் உயிரையே அவன் அதற்குப் பிரதியளிக்கும்படி நேர்ந்தது" எனக்கண்டுகொள்க.

இவற்றால், இற்றைக்கு 2100-ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட ஏலேலசிங்கனே, திருவள்ளுவர்க்கு நட்பினனாயிருத்தல் கூடுமென்றும், இவன் இலங்கையை வெல்லுதற்குக் கப்பல்கள் பலவற்றைச்செலுத்திப் பிரசித்தியடைந்தமைபற்றி, இவனையே கப்பல்வியாபாரியென்று பிற்காலத்தார் வழங்கியிருக்கக்கூடுமென்றும் தோன்றக்கூடும். கர்ணபரம்பரையிலும், ஏலேலனுடைய இணையற்ற நீதிமுறையினாலே, "நின்னைமெய்ப் பரத்னை நிகரில் பார்த்தனை—முன்னினு நினைத்தவை யனைத்து முற்றுமால்" (நைடதம்) என்றபடி, கப்பலோட்டிகள் முதலிய தொழிலாளர் தாம் நினைத்த பெருங்காரியங்கள் நிறைவேறுமென்று கருதி, "ஏலேல" என அவன் பெயரை

வழங்குவர் என்பர். இவ்வேலேலனே திருவள்ளுவர் காலத்தா னென்பதை வற்புறுத்தற்கு இவற்றுக்குமேல் ஒன்றும் தெரியவந் திலது.

௫. திருவள்ளுவர்காலம்.

தெய்வப்புலவரை, கடைச்சங்கத்தார் காலத்துக்கு இருநூறு முந்நூறுண்டுகட்கு முன்னவராக நிறுத்துதலே பொருத்தமாகத் தோற்றுகிறது. திருவள்ளுவர்வழங்கிய சொற்களேயும் பொருள்க ளேயும் எடுத்துவழங்காத சங்கநூல்கள் ஒன்றுமில்லாமையே இதற் குத்தக்க சான்றாகும். அன்றியும், எட்டுத்தொகையுள்ளே ஒளவை யார் கபிலர் முதலிய சங்கப்புலவர் பாடல்களுடன் திருவள்ளுவ னரது தனிப்பாடலொன்றும் காணப்படாமையும் அறியத்தக்கது. இன்னும், கூலவாணிகன் சாத்தனார், மணிமேகலேயில், பரசுராமர் காலத்திருந்த சோழவரசனுகிய ககந்தனென்பவன்சிறுவன், காவி ரிக்கரையில் மருதி என்னும் பார்ப்பனியை இச்சிக்க, அதற்கு அவள் உள்ளம் நடுங்கி விரைந்து பூதசதுக்கஞ்சென்று தெய்வத்தை நோக்கித் தனக்குநேர்ந்த கற்புக்குறைவைப்பற்றிப் பிரலாபித்த போது அத்தெய்வத்தின் கூற்றாகவைத்து—

> "தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
> பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை என்றவப்
> பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறாய்."

எனச் சிறைசெய்காதையிற் கூறியுள்ளார். இங்ஙனம், பரசுராமர் காலத்துக் கதையிலே, தெய்வத்தின் கூற்றில்வைத்துத் திருவள் ளுவர் வாக்கைத்தொடுத்திருப்பது, சாத்தனார்க்கு இத்தெய்வப்புல வர் சிலநூற்றாண்டுகளளவேனும் முற்பட்டவரென்பதைக் குறிக்கா மற்போகாது. தங்காலத்துள்ளாார்வாக்கை (அவர் எத்தகையபெரியா ராயினும்) மிகப்பழஞ்செய்தியில் இடைநுழைத்துக்கூறின், அஃது ஆராயத்தக்கதேயன்றோ. நம்காலத்துள்ள பெரியபுலவரொருவர் வாக்கை இராமர்காலத்திருந்த ஒருவர் கூற்றாகவைத்துப் "பொய் யில் புலவன் பொருளுரை தேறாய்" எனின், அது சிறவாதென்பது பிரத்தியக்ஷமாம். இவற்றால் தெய்வப்புலவர் சிலநூற்றாண்டுகள ளவேனும் கடைச்சங்கத்து முற்பட்டவராகக் கருதலாம். இங்ஙனம்

கூறின், கர்ணபரம்பரைபற்றிய சிலசெய்திகளுக்கு விரோதமாகு மெனின், அவையெல்லாம், நாம் செவ்வையாக ஆராய்ச்சிசெய்தற் குரியனவேயென்க.

௪. திருவள்ளுவர்மேற்கோள்.

திருவள்ளுவனார், தம்நூலே, "வியாழவெள்ளிகள் துணிபுதொ குத்துப் பின்னீதிநூலுடையார் கூறியவாறு கூறுவர்" என்று பரி மேலழகர் எழுதாநிற்பர். வியாழவெள்ளிகள் துணிபு - பிரகஸ்பதி யும் சுக்கிரபகவானுங்கூறிய நீதிசாஸ்திரங்கள்; அவர்கள் துணிபு தொகுத்துக்கூறிய பின்னீதிநூலுடையார் - சாணக்கியரும் காமந் தகரும்; இவர்கள், அன்னோர்வழியே பற்றியவரென்பது சாணக் கிய அர்த்தசாஸ்திரம் காமந்தகங்களால் அறியப்படும். இவற் றுள், சாணக்கியரியற்றிய அர்த்தசாஸ்திரம், இதுகாறும் வெளிவந் ததில்லையாயினும், இப்போது சிலகாலமாக, அது "மைசூர்ரெவ்யூ" என்னும் ஆங்கிலமாஸிகபத்திரிகையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வரு கிறது. இதனில், எத்தனையோ அரியவிஷயங்கள் வெளியாகின் றன. திருக்குறள்—தெரிந்துதெளிதல் என்ற அதிகாரத்தில்,—

"அறம்பொரு ளின்ப முயிரச்ச நான்கின்
திறந்தெரிந்து தேறப் படும்."

என்னுங் குறளிற் பரிமேலழகர் உபதைகளைப்பற்றிக்கூறிய உரை முழுதும், காமந்தகத்திலின்றேனும், சாணக்கிய அர்த்தசாஸ்திரத் துப் பத்தாவதத்தியாயத்துக் காணப்படுகிறது. இவ்வுரையினீற் றில், "இவ்வடநூற்பொருண்மையை உட்கொண்டு இவரோதிய தறியாது பிறரெல்லாம் இதனை "உயிரெச்சம்" எனப்பாடந்திரித் துத் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறே உரைத்தார்" எனப் பரிமேலழ கர், பிறர்கொண்ட பாடத்தின் பிழைகாட்டித் திருவள்ளுவருண் மைக்கருத்தைச் சாணக்கியத்தைக்கொண்டு தெளிவுபடுத்தியிருத் தல் காண்க. இன்னும் "ஒற்றொற் றுணராமை யாள்க வுடன்மூ வர், சொற்றொக்க தேறப் படும்" (௫௮௯) என்னுந் திருவள்ளுவர் கருத்துச் சாணக்கியம், கஉ-ம் அதிகாரத்துக் காணப்படும். இங்ங னமே பலவுள.

ரு. இஷ்டம் பூர்த்தம் தத்தம்.

வடநூலார் அறஞ்செயன்முறையை மூன்றுவிதமாக வழங்குவர்; அவை :—இஷ்டம், பூர்த்தம், தத்தமென்பன. அவற்றுள் இஷ்டமாவது, உலகனைத்தும் வாழ்கவெனக்கருதித் தெய்வங்களை நோக்கித் தொழுமுறை ; இஃது, அக்கினி, ஆகுதி, மந்திரமுதலியவற்றால் வேள்விமூலம் ஆராதித்தலாம். பூர்த்தமென்பது, எல்லாவுயிர்களும் இடுக்கணின்றி இன்பமடையும் வண்ணம் இயற்றும் அறம்; வித்தியாசாலை, வைத்தியசாலை, தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலாய பொதுநன்மைகளை இது குறிக்கும். தத்தமென்பது எளியோர்க்கிரங்கி ஈதலாம். இம்மூவகையுள்ளே, முதலிற்குறித்த இஷ்டம் அவ்வவ்வருணாச்சிரமங்கட்கு ஏற்றவாறு சிறப்பாயமைவதென்றும் ஏனைப்பூர்த்தமும் தத்தமும் எல்லார்க்குமொத்த தர்மங்களென்றும் உணர்க. இங்ஙனம் வடநூலார் வகுத்தமுறையையே, திருவள்ளுவரும் கூறியிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. அம்முப்பகுதியறங்களுள், சிறப்பியல்புடைய இஷ்டத்தை “எல்லா அறநூல்களினும் நல்லனவெடுத்து எல்லார்க்கும் பொதுப்படக்கூறுதலை இயல்பாகவுடைய” வள்ளுவனார் தம்நூலில் விரித்துரைக்க ஒருப்பட்டிலராயினும், இல்வாழ்க்கையதிகாரத்தில்—

> “தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்க லுனென்றாங்
> கைம்புலத்தா றோம்ப றலை.”

என்பதனால் அவ்வறத்தைக் குறிப்பித்தருளினார். பிதிர்க்களுக்கும் தெய்வங்களுக்கும் விருந்தினர்க்குஞ்செய்வன யாகாதிகிருத்தியங்களன்றோ. இங்ஙனமே, “இல்வாழ்வா னென்பா னியல்புடைய மூவர்க்கும்—நல்லாற்றி னின்ற துணை” என, வானப்பிரஸ்தமுதலிய சிறப்புத் தருமங்களையும் தெய்வப்புலவர் சூசிப்பித்தல் காண்க. இனிப் பொதுநன்மையாகிய பூர்த்தமும், வறியராய் ஏற்றார்க்கு மாற்றுதீதலாகிய தத்தமும், இல்லறவியலினீற்றில் ஒப்புரவு ஈகை என்ற இரண்டு அதிகாரங்களால் முறையே விரித்துக்கூறினர். ஒப்புரவு எனத்தெய்வப்புலவர் கருதியது பொதுநன்மையான தர்மங்களையே என்பதை, செந்தமிழில் முன்பு தனிவிஷயமாகக்கொண்டு விளக்கியிருக்கிறேன். திருக்குறளில், ஒப்புரவறிதலதிகாரத்துள்ள பாடல்

களைக்கொண்டாராயினும் அவ்விஷயம் யாவருக்கும் எளிதில் விளங்கத்தக்கது. இங்ஙனம், தெய்வப்புலவர் வடநூலார் கூறும் அறவியல் மூன்றையும் முறையே ஓதி, அவற்றால் அடைதற்குரிய புகழை இல்லறவியலினீற்றில் வைத்து முடித்திருத்தல் கண்டுகொள்க.

௬. திருக்குறள்களின் முறைவைப்பு.

திருக்குறளில் அதிகாரமுறை, ஆசிரியர்வைத்தமுறையே வழங்குகின்றனவாயினும், அவற்றின் பாடன்முறையை, உரையாசிரியர் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமாகக் கொண்டெழுதுகின்றனர். மணக்குடவர்பரிமேலழகர் உரைகளை நோக்குமிடத்து, இவ்வேற்றுமையை அதிகாரங்கடோறும் மிகுதியாகக்காணலாம். இதனால், திருக்குறளின் ஆதிப்பாடன்முறை நிச்சயித்தல் கூடாதுபோயிற்று.

எ. ஒரு குறிப்பு.

திருக்குறளில் மற்றொருவிசேடங் கவனித்தற்குரியது. சங்க நூல்கள் பெரும்பான்மையிலும் "குழைறொடர்ந்த அன்மொழி" பயிலுதல் காணலாம். அவற்றிலும், அகப்பொருளைப்பற்றிய நூல்களிலோ எனில், அச்சொல்வழக்கம் மிகுதியேயாம். இம்முறையே, உரு-அதிகாரங்கள் காமவிஷயமாகக்கூறிய திருவள்ளுவரிலும் அச்சொல்லை எதிர்பார்த்தல் இயல்பே. ஆனால், அந்நூலில் ஓரிடத்தும் அது வழங்கப்படாமை வியக்கத்தக்கது. இச்செய்தி, வள்ளுவனார் தம் நூற்பெருமையில் பெருநோக்குடையராயிருந்தனர் என்பதைப் புலப்படுத்தக்கூடியது. ஏனைப்புலவர்கள் அகப்பொருள்விஷயமாகக் கூறியவற்றினும் பலமடங்கு சிறப்பாகவும் கௌரவமாகவும் வள்ளுவனார் தம் காமத்துப்பாலையியற்றினார் என்று அறிஞர்கள் போற்றும் புகழ்ச்சியோடு இவ்விஷயமும் சேர்த்து மதிக்கற்பாலது.

அ. இறையனார் பாயிரம்.

திருவள்ளுவமாலையில் அசரீரி நாமகள் இவர்கள் பாடலையடுத்து இறையனார்பாயிரம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இம்முறைவைப்புச் சிறிது சந்தேகத்துக்கு இடந்தருகிறது. என்னை ? கல்லாடத்தில்,

"சமயக் கணக்கர் மதிவழி கூறாது
உலகியல் கூறிப் பொருளிது வென்ற
வள்ளுவன் றனக்கு வளர்கவிப் புலவர்முன்
முதற்கவி பாடிய மூக்கட் பெருமான்."

எனவரும் அடிகளில் இறையனார் பாயிரத்தை "முதற்கவி" எனக் கூறுதலால் என்க. இதனால், அம்மாலையின் முதற்பாட்டு இறையனாரதே போலும்!

௬. பரிமேலழகர்.

இவரைப்பற்றிச் செந்தமிழில் முன்பெழுதிய என் வியாசமொன்றில், இவர் உரைப்பாயிரமாகக் கண்ட

"விரைத்தா ரலங்கற் றிருவள்ளுவர் முன்பு வெண்குறட்பா
நிரைத்தார் மிகுபொரு ளொன்கும் விளங்க நெறிப்புலவ
ருரைத்தார் பலரு மதற்குரை தன்னை உலகறியக்
கருத்தான் வகுத்தமைத் தான்கலை தேரொக்கை காவலனே."

என்னும் பாடலைக்காட்டி, இவர், ஒக்கை என்ற ஊரினரென்பதை விளக்கியிருக்கிறேன். இனி, இவரின் பெருமையை, கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியார்,

"வள்ளுவர்சீ ரன்பர்மொழி வாசகந்தொல் காப்பியமே
தெள்ளுபரி மேலழகர் செய்தவுரை—ஒள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புராணந் தொகுசித்தி யோராறுந்
தண்டமிழின் மேலாந் தரம்."

என விதந்துகூறுவர். இப்பாடல் உமாபதிசிவாசாரியாரதென்பது பெருவழக்கு. இச் சிவாசாரியார்காலம் இற்றைக்கு 600-வருஷங்கட்கு முற்பட்டதாகலான், பரிமேலழகர் அவர்க்கு மிகவும் முற்பட்டவரென்று தடையின்றிக்கருதலாம். இப்பரிமேலழகர் பரிபாடற்கும் உரையியற்றினவரென்பதும், இவர் வைணவரென்பதும் செந்தமிழ்வாயிலாக முன்னரே உணர்ந்தவை. செந்தமிழ் உ-ம்பகுதியில் வெளிவந்த நுண்பொருண்மாலையில் திருமேனி இரத்தினகவிராயர் இவரது பரிபாட்டுரையினின்று இரண்டு மேற்கோள்கூறிப்போதலுங்காண்க. இவரது உரையை, ஏடுகளைவைத்துப் பரிசோ

திக்கும்போது பல அரியதிருத்தங்கள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக,—நூன்முதலிற் காணும் வேறுபாடுகள் சில வருமாறு:—௧அ "சிறப்பொடுபூசனை" என்னுங் குறளுரையிலே—"தேவர்கட்கு இவ்வுலகின் மக்களாற்செய்யப்படும் விழவும்பூசையும் நடவாது" என அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டுளது. ஏட்டுப்பிரதிகளில் "மக்களாற் செய்யப்படும் விழவொடுகூடிய பூசையும் நடவாது" என்று காணப்படுகிறது. "விழவும்பூசையும் நடவாது" என்பது ஒருமைப்பன்மை மயக்கமாவதேயன்றி, "நைமித்திகத்தொடுகூடிய நித்தியமென்றுராகலின்" என மேல் விசேடவுரையிற் கூறலாலும், அச்சுப்பாடம் பிழைபடுதல் காண்க. ௪௩-வது குறள் - விசேடவுரையிலே—"விருந்தொக்கறுனென்றுங்கு" என்பதன்கணுள்ள—"என்றவென்பது விகாரமாயிற்று"—என்பது அச்சுப்பிரதியிற் காணப்படுகிறது. இவ்வாக்கியம் ஏட்டுப்பிரதிகளில் இல்லை. உ௭-ம் குறளில் "சுவையொளியூறோசை நாற்றமென்றைந்தின்" என்புழி, 'என்றைந்தின்' என்னுமிடத்தும் இவர் இங்ஙனமெழுதாமைகாண்க. இனி, ௧௧அ-ம் குறளின் விசேடவுரையிலே "சான்றோர் சீர்தூக்கலாவது—தடைவிடைகளாற் கேட்டவற்றை ஊழானுள்ளவாறு உணர்தலாகவும்" என அச்சிற்காணப்படுகின்றது. ஏட்டுப்பிரதிகளிலே, "தொடைவிடைகளாற் கேட்டவற்றை" எனக்காணப்படுகிறது. இதுவே, மிகப்பொருத்தமானதும் பரிமேலழகர் கருத்துமென்பதை—புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, வாகைப்படலம் அவையமுல்லையில் வரும், "தொடைவிடை யூழாத் தொடைவிடை துன்னித், தொடைவிடையூழிவை தோலா" என்னும் பாட்டானும் அதனுரையானும் நன்கு தெளியலாம். ௭௧-ம்குறளின் விசேடவுரையிலே, "ஐம்புலவின்பங்களாரத்துய்க்கும் எண்மையுடைய" என்றிருக்கற்பாலது, "துய்க்கும் மேன்மையுடைய" என்றுள்ளது. ௬௧-ம் குறளுரையிலே, "கவானின்கட்கண்ட பொதுவுவகையினும்" என்றபாடம், "கவானின்மகற் கண்டபொழுதையுவகையினும்" என ஏட்டுப்பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது. "கவாஅன் மகற்கண்ட தாய்மறந்தாங்கு" என்னும் நாலடியின் சொல்லையும்பொருளையும் இப்பாடம் நன்கு தழீஇநிற்றல் உய்த்துணர்க. ௩௩-ம் குறளுரையிலே—"சொல் சாதியொருமை; சொல்லெனவே அமைந்திருக்க வாயாலென வேண்

டாது கூறினர்" எனக்காணப்படுவது, எட்டுப்பிரதிகளில் "சொலல் சாதியொருமை; சொலலெனவேயமைந்திருக்க" எனக் காணப்படுகின்றது. "ஒல்லாவே......வாயாற்சொலல்" என்ற விடத்து பால் மயக்க நீக்குதற்கு இவ்வுரை எழுதப்பட்டதாதலானும், "சொலல் - சொல்லுந்தொழில்கள்" என உரைகாரர் இக்கருத்தை விளக்குதலானும் அச்சுப்பாடம் தவறுதல் அறிக. இன்னும், இங்ஙனமே எழுதிச்செல்லின் மிகவிரியும்; சமயநேர்ந்துழி விளக்குவேன். இவையன்றி, திருக்குறளிலே உரைகாரர் கூறுத பாடபேதங் களும் காணப்படும். எஅ-ம் குறளில் "வன்பாற்கண்" எனவும், உரையில், வன்பால் - வன்னிலமெனவும் காணப்படுகின்றன; எட்டுப்பிரதிகளிலே "வன்பார்க்கண்" என்றேயுள்ளது. பால் - நிலமென்பதினும், வன்பார் - வன்னிலம் என்பது பொருத்தமாகத் தோற்றுகிறது. ௬அ-ம்குறளில், "வீழ்நாள்படாமை" என—அளபெடுக்கற்பாலது—பிழைபட்டுக்காணப்படுகிறது. உஉ௫-ம்குறளில், "ஆற்றுவாராற்றல்" என்பது "ஆற்றுவார்க்காற்றல்" எனவுமுள்ளது; "ஐந்தவித்தானாற்றல்" என்பதில், நான்கனுருபை விரித்தவர் "ஆற்றுவாராற்றல்" என்புழியும் விரியாமற்போகாராதலின், பின்னையபாடமே பாடம்போலும். இவ்வாறே மற்றுஞ்சிலவுள.

க0. கதைகள், பிரசித்த உலகவழக்குகள், வடமொழிப்பதங்கள்.

திருவள்ளுவர், தம்நூலில் பல சரித்திரங்களை வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் கூறிச்செல்வர். அவை :—இந்திரன் கௌதமராற் சாபம்பெற்றமை (உ௫), நகுஷன்கேடு (அகூக), மார்க்கண்டேயர் (உசூக), ததீசி, சிபி (எஉ), திருமால் உலகளந்தது (சூகO),—இவையன்றிப் பரிமேலழகியார் அவ்வவ்விடங்கட்கேற்பக் காட்டுஞ் சரிதங்களும் உள. பாண்டவர் சூதாட்டம் (சூ௬௫), இராமராவண யுத்தம் (எக௬), பொற்கைப்பாண்டியன், மகனை முறைசெய்தசோழன் (௫கஎ), கட்டியங்காரன் (௫கச), பதுமுகன் (எஎக), இனி, உலகவழக்குகளில் முக்கியமானவையிரண்டு :—தூரத்தே சென்ற பந்துக்கள் நினைந்தால், அவரால் நினைக்கப்பட்டவர்க்குத் தும்மல் தோன்றுமென்பது. இதனை "நினைப்பதுபோன்று நினையார்கொ

றம்மல், சினைப்பதுபோன்று கெடும்" என்னும் கஉ0௩-ம் குறளிற் கண்டுகொள்க. மகளிர், சுவரின்கட் கோடிழைத்துத் தொகையெண்ணுதல் மரபு; இதனை கஉசுக-ம் குறளில் "நாளொற்றித்தேய்ந்தவிரல்" என்பதற்குப் பரிமேலழகர்கூறிய உரையானுணர்க. இனித், திருக்குறளில் வடமொழி வழக்குகள் பலவற்றைத் தெய்வப்புலவர் கூறுதல்போலவே, வடமொழிப்பதங்கள் பலவும் ஆளுவர். இவற்றில், தற்சமமாகவும் தென்மொழியில் வழக்குமிகுதியாகவுமுள்ள வடசொற்களை நீக்கிப்பார்த்தாலும், ஏறக்குறைய ருo-க்கு மேற்பட்ட சுத்த வடபதங்கள் காணப்படும். அவை:—புரந்தரன், புருவம், பூதம், மங்கலம், மந்திரி, மதி, மணி, மாத்திரை, மாயம், மானம், முகம், முத்தம், யாமம், வித்தகர், தேயம், தேவர், நாகம், நாகரிகம், நாமம், பருவம், பாகம், பாக்கியம், பாவம், கருமம், கனம், காமம், காரணம், குணம், குலம், கோடி, சலம், ஞானம், தண்டம், தவம், தானம், துலை, தெய்வம், இலக்கம், இந்திரன், ஆயம், ஆசாரம், ஆதி, ஆகுலம், அவி, அந்தம், அமரர், அமிர்தம், அங்கணம், அதி (நுட்பம்) முதலியன.

பத்திராசிரியர்.

"இயல்வது கரவேல்."

இது அறஞ்செய்தலையுணர்த்தி யளவுகூறுகின்றது. இ-ள். (வறுமையானிரப்பவர்க்கு உன்னாற்) கொடுக்கக்கூடியபொருளை (நீ) ஒளியாதே எ-று. இதனாற் கொடுக்கக்கூடிய பொருள் எத்துணைச் சிறிதளவாயினும் அது குற்றமன்றென்பதும், கொடுக்கக் கூடாத பொருளில்லை யென்பதும் பெறப்படும். இவ் வளவு, இரப்பார்க்குக் கரக்கும் வச்சைமக்களை நோக்கிக் கூறியவாறு. இரப்பார்க்கு ஈயுமிரக்கமுடையரேனும் இரப்பார்பெருமைக்கேற்ப ஈயும் பொருளின்லையே, இத்துணையானீதல் பெருமையன்றே என ஈயாதொழியினுமொழியுமென்று கருதி ஒல்லும்வகையா னவ்வீதலைச் செய்கவென்பார் இயல்வதுகரவே லென்றார். ஈண்டிரப்பார் வறியராயி

ரான்றோ? அன்னோர்க்குப் பெருமையென்னோ? எனின்; வறியரே யாயினும் அவர்தாமுந் தகுதியிற் குணத்தி னொழுக்கத்திற் செயலிற் பலதிறப்படுவர். முன் அறஞ்செயவிரும்பென்றதன் விருத்தியுட் பிறர்பயன்கருதியதென்புழிக்கூறிய, பலர்க்கும் பயனுமாறு செய்யும் அறத்தினை யேற்றுத் தன்கையிற் பொருளின்மையானிரக்கப் புகுவாருமுளர். அன்னோர் தகுதியிற் குறையாதார், அன்றிப் பொருளுடையராயு மிருப்பர். இருந்துந் தாமேற்ற அறச்செயன் மிகுந்து பொருளேற்கும் பெற்றியதாயின் என்செய்வர்? அத்தகுதியுந் தன்னைப் பொருட்சிறுமையு நோக்கி ஈயாதொழிதலாகாதென்பார் இயல்வது கரவேலெனக் கூறினாரெனலும் பொருந்தும். இரப்பார்பகுதி யனைத்தும் பின் ஏற்பதிகழ்ச்சி யென்பதனுட் கூறுதுங் கண்டுகொள்க. இனி; இயல்வது:—இருப்பினியல்வதும், வருவாயினியல்வதும், நிலையினியல்வதுந், தகுதியி னியல்வதும், நெஞ்சினியல்வதுஞ், சொல்லினியல்வதுஞ், செயலினியல்வது மெனப் பலவகைப்படும். இவைதம்மு ளொன்றேபெறினுஞ் சிலவேபெறினு மனைத்தும்பெறினு மெவ்வாற்றானுங் கரவேலென்பது. 'எஞ்சலின் வைப்பொடு வரனிலை தகுதி, நெஞ்சொடு சொற்செய லென்றிவை யேழி, னியல்வது கரவே லென்மனார் புலவர்,' இஃதுரைச் சூத்திரம். இவற்றுள்;

இருப்பினியல்வதென்பது:—முற்செய்துபோந்த நல்வினை காரணமாகப் பொருளெய்திய செல்வர் அடுத்து வரும் பிறவியினுந் தாம் அவ்வாறுதற்பொருட்டு 'ஈதற்குச் செய்க பொருளை' யென்பவாகலின் அவ்வறத்தினுக்கு ஆக்குங்கால் அப்பொருளி னளவறிதல். அளவறிதலாவது, ஓரேகாலத்து எல்லாப்பொருளு மொழியுமாறின்றி யெஞ்ஞான்று மது குறைவுபடாவண்ணங் காண்டல். அங்ஙனம் இருப்பினியலுமாறு செய்யுங்கால் இரப்பவர் அதற்கு உண்மகிழாதொழியின் அப்பழி ஈவார்க்கன்று. 'கரப்பினவர்பழி' யென்று ஈவார்க்கேற்றியதுபோல இரப்பார்க்கேயாமென்க. இருப்புக்கேற்பவீயாது கரக்குமேல் 'இளைஞர்க் குதவாதான் செல்வம்... உள்ளனபோலக் கெடும்' என்பவாகலிற் செல்வமழியுங்காலத்து முன் ஈயாமையைக் கருதி யுலகம் அவரைப் பொதுக்கும். இருப்பு

மிகுந்திருந்து மீயாது கரப்பரேல் அவ்விருப்பானவர்க்குப் பயனுவது மில்லை. பொருள் பெருகுநெறியே மனஞ்செல்வதியல்பு. அது பெருகுவது எதன்பொருட் டென்றாராய்தலே யறிவுடையோர் செய்கை. அங்ஙனமாராயவே, பொருள் செய்யுமாறும், இருப்பினளவும், எத்துணையளவானதனை யீதலென்பதும், ஈயாது காத்தலான் வருங் கேடும் பிறவு முணரப்படும். இருப்புச் சிறிதேபெறினும் 'இவ்வள வேனு மிட்டுண்மின்' என்றாற்போல அதற்கியைய வளித்தலுங் கூடும். இயல்வது என்றதனால் இருப்பிற்கு விஞ்சி யளித்தலு மாகாதென்ப. ஆயின், 'ஆனமுதலி னதிகஞ் செலவானால், மான மழிந்து மதிகெட்டுப்—போனதிசை, யெல்லார்க்குங் கள்ளனா யேழ் பிறப்புந் தீயனா, நல்லார்க்கும் பொல்லனா நாடு' என்பதுபோலக் கெடும். இருப்புக்கேற்ப ஈயுமொருவனை நல்லோர் அல்லது இரப்பவர் யாவரும் யாதுமிகழாது புகழ்தலே செய்வர். அவர் செல்வரே யாவர். 'தீதிகந்து—ஒல்வது பாத்துண்ணுமொருவன், செல்வ னெனப்படுவான்' என்பது மேற்கோள். இருப்பி னளவறியா தெவ்வாற்றானு மீதலே யுறுதியென வெல்லாமீந் திடர்ப்படுவார் சிறக; அத்தகையோராய் வள்ளலெனப் பெயரெய்தினாருமிலரோ வெனின்; அவர் தாமும் இருப்பி னளவறிந்தே யீந்துபோந்தனரென்க. தேரினை முல்லைக்குதவிய பாரி யொரு வள்ளல். மயிற்குக் கலிங்கம் வழங்கினா னொரு வள்ளல். அவரெல்லா 'மிரப்பவரென் பெறினு மென்' னென்று ஈதலையே கடைப்பிடித் தொழுகுங் கொடைமடம் பெற்றனரேயன்றி அளவின்றிக் கொடுத்துக் கெட்டவரல்ல ரென்று ணர்க. இருப்பு, வைப்பு என்பன ஒரு பொருட் கிளவி.

இனி; வருவாயினியல்வது. 'வருவாயுட் கால்வழங்கி வாழ்தல்' என வருவாயி னீயுமளவு வருத்துணர்த்தப்பட்டது, வரவி னொன்கி னொன்றென்பதாம். இதுவே வரவி னியல்வதென்பது. இதனின் ஒருக்கால் மிகினுங்குற்றமின்று. மிகுமேல் ஒருக்கால் இடர்ப்படுதலுங் கூடும். குறையுமேற் காத்தலென்னுங் குற்றமெய்தும். இருப்புமுடையாராயின் வருவாயினளவு கடந்தீதலுஞ் செய்யலாம். இருப்பு மிகுந்தும் வருவாய் மிகுந்து முளவாயின் இருப்பினியலு பாதீதலுடன் வருவாயிற் கால் வழங்கலுங் கூடும். எவ்வாற்று

னும் 'இல்லார்க் கொன்றீயு முடைமை, நன்றறியு மாந்தர்க் குள' வென்பது கருதி ஒல்லும்வகையா னறவினைகாவாதோம்புக வென் பர்.

இனி; நிலையினியல்வ தென்பது. நிலை—தலைமையுங், கீழ்மை யுங், கிழமையுஞ், செல்வமும், வறுமையும், பிரமசரியக் கிரகத்தம் வானப்பிரத்தஞ் சந்நியாச மெனவிவையும் பிறவுநின்ற தன்மை யெனப் பலதிறப்படும். இவற்றுட்டலைமை நிலையாவது: ஒன்றை யாளுந் தன்மையது. இத்தலைமைப்பாடு—புரவலன் முதலிரவலனீ றாகவுள்ள வினைஞர் பலர்க்கும், பார்ப்பனன்முதற் பஞ்சமனீறாகவுள் ள குலத்தினர் பலர்க்குஞ் செல்லும். அத்தலைமையெய்தினர் தத்தந் தலைமைப்பாட்டிற் கேற்பக் காவாதீகவென்பது. புரவலனாய தலை வன் றானாளுமாந்தர்பலர்க்கு மியல்வது காவற்க. இரவலனாய தலை வனுந் தானிரந்துந் தன்கீழிரக்குமேனையோர்க் கியல்வது காவற்க. பார்ப்பன னேற்றலேயன்றி யீதற்கு முரியனாதலின் இரக்கவரூஉ மெளியர்க் கியல்வது காவற்க. பஞ்சமனுந் தன்பாலேற்றற்குரிய வியல்பினாற்கியல்வது காவற்க. இவரு ணடுநின்று தலைமை யெய் தினாரு மஃதாகவென்ப. இதனைப் 'புணர்வின்கட்டக்க தறியுந் தலைமகனு' மென்பதனானுணர்க. இவரெல்லாஞ் சிறுபான்மை பெ ரும்பான்மை இருப்பும் வரவுமுளராவ ரென்க. இனிக்; கீழ்மை நிலை யாவது—தலைவரின் கீழ்ப்பட்ட தன்மையும், படிற்றொழுக்கமுடைய வியல்புமாம். இத்தன்மையுடையார் கணக்கர், காரியகாரர், ஊழி யர் முதலாயினாரும்; களியும் ம யுங் காமியுங் கள்வரும் பிறருமாவர். இவருட் கணக்கர் முதலாகத் தலைவரின்கீழ்ப்பட்ட கீழ்மை நிலை யுடையார் வரவொன்றே யுடையர். இவர் தமக்கு வரூஉம் வரு வாயி னளவுணர்ந்து அதற்கேற்ப இயல்வது காவற்க. களி முதலா கவுள்ள கீழென்னும் யோகரூடி பெற்ற படிற்றொழுக்க நிலையுடை யார்க்கு இருப்பிருந்தும் இலரேயாவர். வரவினு மவரேயாவர். அவர் தாமுந் தாம்படிற்றொழுக்கச் செயற்குச் செலவிடும் பொருளள வின் நற்கருமத்திற்குஞ் சிறிதாகவென்று இயல்வது காவற்கவென்ப. இனிக்; கிழமை நிலையாவது—சுற்றமுநட்பும் பிறவுமாந்தன்மையது. சுற்றமு நட்பும் வறுமையா னிடர்ப் பட்டுழி யவர் கேளாதேயு மியல் வது காவற்கவென்ப. இதனைக் 'கிளைஞர்க் குதவாதான் வாழ்க்கை'

யெனவும், 'காக்கை கரவா கரைந்துண்ணு' மெனவும், 'பழமை கந் தாகப் பசைந்த வழியே கிழமைதான் யாதானுஞ் செய்க' வெனவும் பிறரும் கூறுதலாற் கண்டுகொள்க. இனிச்; செல்வநிலையாவது பொருளுடைமை. அது முற்கூறிய இருப்புளடங்கும். செல்வமுடைமைக் கியல்வது கரவாமையேயியல்பென்பார். ஏனையோரும் 'வள்ளன்மை பூண்டான் கட்செல்வ' மெனக் கூறினர் காண்க. இனி; வறுமைநிலையாவது: இன்மைவந்தெய்திய காலத்தும், பெருக்கற்றேழிந்தவாற்றி னூற்றுநீரேபோலச் சிறிதளவேயுமியல்வது கரவற்க. இதனை 'நல்கூர்ந்தாரானு, மில்லையென மாட்டாரிசைந்து' என இவ்வாசிரியரே மற்றோர் நூலுட் கூறுமாறும் 'இல்லாவிடத்து மியைந்த வளவினு......லுவந்து, கொடையொடுபட்ட குணனுடைமாந்தர்' என நாலடியுணர்த்துமாறுங் காண்க. இனிப்; பிரமசரிய முதலியநிலையினருட் கிரகத்தர் நீங்கலாக ஏனையோர் பெறுதலொன்றற்கே யுரியாராயினுந் தாஞ்செய்யுந் தவமகிமையா னெல்லாஞ் செய்ய வல்லராதலி னவர்மாட்டிரக்கப் புகுவாருமுளர். அன்னோர்க்கவரு மியல்வதுகரவற்கவெனவுங் கூறுப. இதனை 'அந்தணரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ், செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்' என்பதனுலுணர்க. 'தலைமை கீழ்மை கிழமை பொருண்மை, யின்மை யொடுவரு வன்னி முதலாகக், கிளந்த நிலையை யளந்தனர் புலவர்' இஃதுரைச் சூத்திரம்.

இனித்; தகுதியினியல்வ தென்பது. எல்லாநலன்களுஞ் சாலவெய்திய தகுதியும், ஒன்றேபலவெய்திய தகுதியுமெனத் தகுதி இருவகைப்படும். அவ்வவற்றிற் கேற்ப இயல்வது கரவற்கவென்பது. ஈண்டுத்தகுதி யென்றது ஒழுக்கத்தை யன்று: ஒழுக்கமுடையார் கரவாராதலின். இஃது ஈவார்க்குச் சொல்வதேயன்றி யிரப்பார் மேலதுமாம். இரப்பார் வறியராயினும் முற்பொருளுடையரா யிருந்தவாறு தத்தம் வருணத்திற்கும் பழக்கத்திற்கும் அறிவுக்கு மேற்பத் தகுதியினுயர்தலுங் குறைதலுங்கூடும். அவரவர் தகுதியி னியல்பறிந்து அவர்வேண்டிய தொன்றைக் கரவற்க வென்பதுமாம். உண்பார்க்கு உணவும், உடுப்பார்க்கு உடையும், இருப்பார்க்கு இல்லும், கிடப்பார்க்கு மருந்தும், அறவினை விழைந்தார்க்குப் பொருளும், அல்லது

மூர்தார்க் கதனை யாற்றுஞ்சூளும் பிறவும் ஈண்டுத் தகுதியினியல்வ தென்பது. தகுதியறியாக்காற் பயனின்றாய்முடியும். தகுதியறியா னென வுலகமு நிந்திக்கும். கூழுண்பார்க்குக் கூழளித்தலொக்கும். வேண்டுமாயின் மேலுமளிக்கலாம். பாலுண்பார்க்குப் பாலுமதற்கு மேலுமன்றிக் கூழளித்தால் அப்பழக்க மவற்கின்மையின் வறுமை மிகுதியானவனதை யேற்கவரினும் அவனுடற்கஃதேதலாது தீங்கெய் தினுமெய்தும். ஆகவே பழியும்பாவமுமாயிற்று. கூழுண்பான் பால்வேண்டறகுதியன்று. வேண்டி அது பெறுமையாற் பழிகூறிற்குற் றம் இரப்பார் மேலதாகும். அரசவையிற் புகுந்தாரொருவன் அப்பெ ற்றிய தரமுடையானுவான். அரசனவற்கு அவன்றகுதிக் கேற்ப வளி த்தல்கடன். ஏனைக் கீழ்த்தரமுடையார்க்குப் போல் ஈதல் ஏதம் பயக்குமென்ப. முண்டுடுப்பாற்கு முண்டேயன்றிக் கெண்டையு டையு மீயலாம். கெண்டையீயாமைபற்றி அவர் சண்டையிடுதல் தகுதியன்று. கெண்டையுடையுடுக்குந் தரமுடையாற்கு முண்டீதற காது. ஏற்பானுளநாணும்: உலகமும் புகழாது. கன்னிகாதான ஞ்சிறந்ததெனக் கருதிப் பார்ப்பனமங்கைளப் பஞ்சமமகற்குப் பண் ணுதல் தகுதியன்று, பாவமுமாம். ஈகைக்கமைந்த பெயர்களே அவ ரவர் தகுதியை யுணர்த்தாநிற்குங் காண்க. கூழ்தம்மினென்று கூவி யிரப்போர்க்கு ஈவது ஐயமும், பலர்க்குப் பயன்படுஞ் சத்திரமு தலியவற்றிற் செய்வது தருமமும், சிராத்தமுதலிய பிதிர்க்கிரியைக் கும் விவாகமுதலிய மங்கள வினைகட்கும் வேள்விமுதலிய காமியயோ காதிகட்குங் கொடுப்பது தானமும், காரியகாரர்க்கு மூழியர்க்கும் புரிவது மானியமும், கலைவல்லார்க்குங் கவிவல்லார்க்குங் கொடுப் பது பரிசிலும், சுற்றமு நட்புஞ் சூழவளிப்பது விருந்தும், துறவோ ர்க்குக் கொடுப்பது பிச்சையும், கடவுளர்க்குக் காணிக்கையுமென ஈகை பலவேறுபடும். "ஐயமே பிச்சை...யறிந்திந்தான்" என்ப. குறவர்முதலியோர்க்குக் குடிலும், குற்றவாளர்க்குச் சிறையும், சா மானியர்க்கு வீடும், பெருஞ்செல்வர்க்கு மாளிகையும், மன்னருக்கு அரண்மனையும், முனிவருக்குப்பன்னசாலையும், கடவுளர்க்குக் கோயிலு மென எல்லாம் இடப்பொருளொன்றே பெறுமாக, அவரவர் தகுதிக் கேற்ப வசிக்குமிடம் பலவேறு பெயர்பெற்று வழங்கப்படுமாறு போல வென்க.

இனி; நெஞ்சினியல்வதென்பது, மனம் பொருந்துமாறெல்
லாம் ஈதலைச் செய்தல். மனம் பொருந்துமாறுவது மனந் தூய்
மை பெற்றுப் பற்றிய நல்வினைநிகழ்ச்சி நல்லாற்றிற் பயன்படுமாறு
ஈகையினன்பு புரிதல். அன்பிற் கரவாமை வேண்டு மென்பதாம்.
அன்பிற் கரப்பாரிடத்து இரவலர் இரவார். இரவச்சங்கூறுமுகத்
தான் அன்பிலார் மாட்டிரத்தலன்று, அன்புடையார் மாட்டிரத்த
லன்றென்பார் "கரவாத திண்ணன்பிற் கண்ணன்னார் கண்ணு, மிர
வாது வாழ்வதாம் வாழ்க்கை" யென்றார் பிறரும். புகழ் இடம்பம்
அச்சம் முதலிய கருதி ஈதலுமுண்டு. அவையெல்லாம் பிறரது
துயர்நீக்கற் கேதுவாயமையினும் அவர் கருதியது அதுவன்றாக
லான் நெஞ்சினியல்வதுள் அடங்காவென்க. அவ்வாறு அறங்கரு
தாது மேற்கூறிய வேதுக்களானமையு மீகை யத்துணைச் சிறப்பின்
றாம். "அன்பின்றி, யேற்றார்க் கியைவ கரப்பான், நிரயத்துச்
சென்று வீழ்வான்' எனப் பிறருங் கூறுதலான் நெஞ்சொடுபொருந்
தச் செய்தார்க்குப் பயனு மின்றாய்முடியுமென்க. நெஞ்சொடுபொ
ருந்து மாறின்றிச் செய்தலுமாகாதென்பர். நெஞ்சொடு பொருந்
தாதார் ஈதலையொழித்தன் மட்டினில்லாது இரப்பாரைநகைத்தலுஞ்
செய்வர். அவர் நித்தவநித்தங்களது வேறுபாடுஞ், செல்வ நிலையா
மையும், உயிர்க்குறுதி பயக்குநெறியும், பல்புகழ்நிறுத்தும்பான்மை
யும் உணராதார். "இல்லார்க்கொன்றீகென்பவனை நகுவார்...யாதுங்
கடைப்பிடி யாதார்" எனவும், 'இரப்பாரை யெள்ளாமகன் என்றும்
பிறக்கலான்' எனவு மோதுபவென்க. இனித், தம்மைக் கரவாதார்
போலக் காட்டி மனம்வேறுதிரிந்து வாழ்வாருமுளர். அவர் நஞ்சி
னுங் கொடியர். நடலைவாழ்வுடையர். அவர்செயலை யீவதன்பாற்
காணலாம். இன்றென்பர்; நாளையென்பர்; என்றென்று மில்லை
யென்று சொல்லார். நாள் பலகழிய நடப்பினு நடையொன்றே
அவர்பாற்காணும் பயனாய்முடியும். இவரே நெஞ்சினியல்வது கரக்
கும் பஞ்சைமக்கள். ஈய மனமிசையாது இல்லையெனல் குற்றமன்
றென்பாருமுளர். "இசையா வொருபொரு ளில்லென்றல் யார்க்
கும், வசையன்று வையத் தியற்கை—நசையழுங்க, நின்றோடிப்
பொய்த்த னிரைதொடீஇ செய்ந்நன்றி, கொன்றாரிற்குற்றமுடைத்து"
என்பர். இதுவுங் கரப்பாரை நோக்கிக் கூறியவாறுமாம். இதில்

இல்லென்றல் என்ற லேசத்தாற் கரத்தலே மறுத்தமையுமுணர்க. அவ்வாறு கூறினரேனுங் கரத்தல் கூடாதென்பதூஉம், கரத்தலினும் இல்லென்றனன்றென்பதூஉங் கருத்தாக அங்ஙன முணர்த்தினரெனக்கொள்க. நெஞ்சங் கரக்குமேல் அது நெஞ்செனப்படாது. நெஞ்சென்னும் பெயரளவினின்று வேறுபொருள் கொள்ளுமென்க. இனி; நெஞ்சங் கரவா தமைந்தால் அதுவே சாலும், செய்கையின்றெனினுங் குற்றமின்றென்பாருமுளர்.

இனிச்; சொல்லினியல்வதென்பது- இன்சொல்லின் வழுவாமை. ஈதற்கிதுவு வேண்டுவதாகலிற் சொல்லினியல்வதாயிற்று. இன்சொற்கரந்தார் ஈகையு முடன்கரந்தாரே யாவர். முட்புறப் பலவின் கொட்புறு கனியே போல்வாருமுளர். அதுவும் அத்துணைச் சிறப்பன்று: கடுமொழியைக்கேட்டபொழுதே விருந்தினன் மெல்லியனுதலிற் கடுகவகன்றிடுதலான். இதனைப் 'புல்லா—வகம்புகுமி னுண்ணுமி னென்பவர்மாட் டல்லான் முகம்புகுதலாற்றுமோ' வென நாலடியும், 'இலனென்னு மெவ்வ முரையாமை யீதல்' என வள்ளுவருங் கூறுமா றுணர்க. இவற்றுள் வள்ளுவர் கடுமொழியது வென்பார் 'இலனென்னு' மெனவும், அது தீதாமென்பார் 'எவ்வ' மெனவும், ஈதற்கு முதற்கண் வேண்டுவது இன்மொழி யென்பார் 'எவ்வமுரையாமை யீத' லென ஈதற்குமுன் எவ்வமுரையாமையை வைத்தவாறுங் கண்டுதெளிக. இவற்றின் விரிவெல்லாம் 'ஞயம்படவுரை' யென்பதன் விருத்தியுட்கூறுதும் கண்டுகொள்க. இனிச்; சொல்லினியல்வதென்பதை யீகைக்கேயன்றி, மெய்ந்நூற்பொருளை யுணர்த்தும் ஆசிரியர்க்கேற்றி அவர் உள்ளவாறு சொல்லுதலிற் கரவற்க வெனவும், மற்று முலகினர்க்கேற்றி நடுநின்று நியாயஞ் சொல்லப் புகுந்தார் அல்லது அரசவையிற் சாட்சி யாயினார் 'மன்றிற் கொடும்பாடுரைப்பார் எச்சமிழந்து வாழ்வார்' என்றிருத்தலான் நடுமொழியிற் கரவற்க வென்பதும் பொருந்தும். அங்ஙனமாயிற் பின் ஓரஞ்சொல்லேல்' என்றது மிகையாமன்றோவெனின் ஈண்டுப் பல பொருளையு மடக்கிக் குறிப்பினுணர்த்தி ஆண்டதனை வெளிப்படையின் விளக்கினாரென்பது. அல்லதூஉம் வறியராயினார்க் கீயுமாறு அன்னோர் வேண்டினராக ஏனைச் செல்வருக்கு எடுத்துச் சொல்லுதலிற் கர

வற்க வென்பதுமாம். ஈயவியலாதாராயின் அவர்க்குச் சொல்லக் கூடிய சொல்லேனுங் காவாமைவேண்டுமென்பதும் பொருந்தும். இதனை 'ஈகையரிதெனினு மின்சொலினு நல்கூர்த, லோகோ கொடிது கொடிதம்மா' வென்பதனாற் கொள்க.

இனிச்; செயலினியல்வதென்பது. விருந்தினரை (வறியரு மிரக்கவருவாரை) இன்முகங்காட்டி யேற்றலும், ஓடியுந்தேடியுமிருந் துந் திரிந்தும் பிறர்க்கு நன்மை பயக்கு நற்கருமங்களி னுடலை யியக்குதலுமாம். இச்செயல்களிற் காவற்கவென்பது. இவற்றுண் முன்னது செல்வர்க்கும், பின்னவை வறியவர்க்குமாம். இவ்வகையே இயல்வதென்பது முடிந்தது.—(இன்னும்வரும்)

பத்திராசிரியர் குறிப்பு:—யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் வித்துவசிரோமணி ஸ்ரீ-பொன்னம்பலம்பிள்ளையவர்கள் மாணாக்கர் ஸ்ரீமத்-கோ. வைத்தியலிங் கப்பிள்ளையவர்களால் எழுதப்பெற்ற "ஆத்திசூடி விருத்தி"யில் "இயல்வது கரவேல்" என்பதற்கு எழுதப்பட்ட விருத்தி இப்போது பதிப்பிக்கப் படுகின்றது. இந்நூலைச் செய்வித்துதவுவோர், கண்டனூர் ஸ்ரீமத்-மு. ராம. சோமசுந்தரஞ்செட்டியாரவர்கள். இவர்கள் எனக்கெழுதிய கடிதத்தினின்று, இவ்விருத்தி இப்போது அச்சிடப்பெற்று வருகின்றதென்றும், செந்தமிழுருவத்தில் இந்நூலினளவு 650-பக்கங்கட்கு மேலாகுமென்றும் தெரியவருகிறது. இவ்விருத்தியின் ஒருபகுதியை இப்பத்திரிகைவாயிலாக வெளியிட்டு, கல்லறிஞர்பலர் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்பது, இதனை இயற்றுவித்த செட்டியாரவர்கள் பெருவிருப்பமாகும். இதனைப்படிக்கும் அறிஞர் தத்தம் அபிப்பிராயத்தை நம் பத்திரிகைவாயிலாகவேனும், செட்டியாரவர்கட்கு நேரிலேனும் அறிவித்தல், அன்னோரை ஊக்குதலாயிருக்குமென நம்புகிறேன்.

சொல்வகைநோக்கல்.

பொருளை நினைத்துணரும்படி அறிவிக்கும் ஆற்றலுடைய எழுத்தொலியே சொல் எனப்படும். ஆற்றலாவது சொல்லாகிய தனக்கும் பொருளுக்குமுள்ள தொடர்ச்சி. இச்சொல்லினால் இப் பொருள் அறியப்படும் என்னும் இறைவனியமமே ஆற்றல் என்பாருமுளர். ஆற்றல், வலி, சக்தி என்பன ஒருபொருட்கிளவிகள். ஆற்றலில்லாதது சொல்லெனப்படமாட்டாது.

ஆற்றலும் முதியோர்வழக்கு, உபதேசம், நிகண்டுநூல், இலக்கணநூல் முதலியவற்றாற் கொள்ளப்படும். முதியோர்வழக்காவது

முதியோர் கூறிய வாக்கியத்தைக் கேட்டு இளையோர் அறிந்து வழங்கும்முறைமை. "புத்தகங்கொண்டுவா" என்று ஒருமுதியோன் கூறுங்கால் மற்றொருவனாற் புத்தகங் கொணரப்பட்டமையைப் பக்கத்தினின்ற இளையோன் கண்டு புத்தகங் கொணர்தலாகிய காரியம் இச்சொற்றொடராலே நிகழ்ந்தது என்றுணர்ந்து தானும் அவ்வாறு வழங்குவன். இவ்வாறுணர்ந்து வழங்குவதே முதியோர் வழக்காகும். உபதேசமாவது "இது பசு" "இதுகன்று" என்பனபோலப் பொருள்களைச் சுட்டிக்காட்டிச் சொற்களைக்கூறி அறிவித்தல். நிகண்டுநூலாவது இன்ன இன்ன பொருள்களுக்கு இன்ன இன்ன சொற்கள் என்று சொற்பொருள்களை வரிசைப்பட அறிவிக்கும் நூல். இலக்கணநூலாவது பகுதி, விகுதி முதலியவற்றின் பொருள்களை அறிவித்துச் சொற்களின்இயல்பினையும், பொருளினையுந் துணிவிக்கும் நூல். இவற்றாலும் ஒப்புமை முதலிய பிறவற்றாலும் ஆற்றல் கொள்ளப்படும்.

உலகம் வழங்கிவருவதற்குச் சொன்னிகழ்ச்சியே காரணம். எந்தக் காரியமுஞ் சொல்லினாலே நிகழ்கின்றது. கடவுளுடைய பிரமாணங்களாகிய விதிவிலக்குகளையும் பிறவற்றையுஞ் சொற்களே அறிவிக்கின்றன. பழையோர் சரித்திரங்களையுஞ் சொற்களே அறிவிக்கின்றன. மற்றும் செய்வன, தவிர்வன, வேண்டுவன முதலிய எல்லாவற்றையுஞ் சொற்களே அறிவிக்கின்றன. சொல்லென்னும் ஒளியில்லையாயின், அஞ்ஞானமாகிய இருள்பரந்து உலகந் தடுமாறும். ஒருவர் கருத்தை மற்றொருவர் அறியமாட்டார். வேண்டும் பேறுகளைப் பெறுதலுங் கூடாது. இத்துணைச் சிறப்புடைய சொற்களைப் பிரயோகிக்குங்கால் வழுப்படவொட்டாது ஆராய்ந்துகொள்ளுதல் யாவர்க்கும் ஆவசியகம். சொற்களைத் தொடுத்துப் பேசுவோரும், எழுதுவோரும், செய்யுள் செய்வோரும் தாம் எடுத்துக்கொண்ட சொற்களிலே தாம் கருதிய பொருளைவிளக்கும் ஆற்றல் உண்டோ? இன்றோ? என்பதனை ஆராய்ந்து தொடுத்தல் நன்றாகும். ஆற்றலில்லாதன கருதிய பொருளை விளக்கமாட்டா.

தமிழ்வாக்கியங்களிலே வருஞ்சொற்களெல்லாம் தமிழ்ச் சொற்களாய் வருதலே முறையாகும். முன்னோரால் வழங்கப்பட்டுப் பயின்

று வந்த வடசொற்களும் வேண்டுழி வழங்குதற் குரியனவாகும். வடசொற்குந் தமிழ்ச்சொற்கும் இயைபுமுண்டு. திருவள்ளுவர்குறள் முதலிய இலக்கியங்களிலே வருஞ்சொற்களெல்லாம் பெரும்பாலுந் தமிழ்ச்சொற்களேயாம். அற்பமாய் வடசொற்களுமுள. அவையும் பயின்றுவந்தனவேயாம். திசைச்சொற்களைக்காண்டல் அரிது. இக்காலத்திலே திசைச்சொற்களைத் தமிழ்ச்சொற்களோடு கலந்துஞ் சிலர் பிரயோகிக்கின்றனர். அது நன்றன்று. கருதிய பொருட்கு வேண்டுஞ் சொல்லில்வழி அவைகளை ஒருகாற் கொள்ளலும் அமையும்.

பெயர், வினை, இடை, உரி என்னும் சொற்களுள்ளும், செஞ்சொல்லாயுள்ளவைகளே தக்கனவாகும். செஞ்சொல்லாவது நேராற்றலினாலே தனக்குரிய பொருளை அறிவிக்குஞ் சொல். இதனை வடநூலார் வாசகம் என்பர். அது காரணச்சொல், இடுகுறிச்சொல், காரணவிடுகுறிச்சொல் என மூவகைப்படும். காரணச்சொல்லாவது பகுதி, விகுதி முதலிய உறுப்புக்களின் ஆற்றலாற் பொருளைவிளக்குஞ் சொல். இடுகுறிச்சொல் உறுப்பாற்றலின்றிச் சமுதாயவாற்றலாற் பொருளை விளக்குஞ்சொல். காரணவிடுகுறிச்சொல்லாவது உறுப்பாற்றலுடையதாயினுஞ் சமுதாயவாற்றலால் ஒருபொருளையே அறிவிப்பது.

மற்றைய இலக்கணச் சொல்லும், குறிப்புச் சொல்லும் நேராற்றலாற் பொருளை உணர்த்தமாட்டா. இலக்கணச்சொல்லாவது அதன்பாலுள்ள குறியினாலே இப்பொருளுடையது என்று அறியப்படுவது. அது வழக்கும், பயனும் பற்றிக் கொள்ளப்படும். வழக்காவது தொன்றுதொட்டு வழங்கி வந்தமுறை. இதனாற்கொள்ளப்படுவது ஆகுபெயர் எனவும்படும். பயனாற்கொள்ளப்படுவது விட்டவிலக்கணை விடாதவிலக்கணை முதலியனவாகப் பலவகைப்படும்.

குறிப்புச் சொல்லாவது குறிப்பாற் பொருள் பயக்குஞ்சொல். குறிப்பாவது கருதியறிவது. அது தனக்குரிய ஆற்றலாற் பிறப்பது, பொருட்குரிய ஆற்றலாற் பிறப்பது என இருவகைப்படும். பலபொருளொருசொற்களுங் கருதியபொருளை நேரே விளக்காது சார்பு பகை முதலியன பற்றி விளக்கலால் அவையுங் குறிப்புச்சொல்

எனப்படும். சார்பு முதலியனவாவன சார்பு, வினை, இனம், இடம் என்பன. வடநூலோர் இவற்றோடு பிரிவு, உடனிகழ்ச்சி, பகை, பயன், சமயம், காலம், பொருத்தம் முதலியவற்றையுங் கொள்வர்.

சொற்களை இன்னும் பலவகையாக வகுப்பாருமுளர். அவைகளை ஆங்காங்குக் கண்டுகொள்க. வாக்கியங்களை எழுதுவோரும், செய்யுள் செய்வோருந் தாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட சொற்களையெல்லாம் பரீக்ஷித்து நற்சொற்களைத்தெரிந்து பிரயோகித்தல் வேண்டும். வழுச்சொற்களையுந், திசைச்சொற்களையும், இயைபில்லாச்சொற்களையும், திரிசொற்களையும், வழக்கில்லாச்சொற்களையும் பிரயோகிப்பாராயின், அவை சிறப்படையமாட்டா. பரிமேலழகர், சேனவரையர், சிவஞானசுவாமிகள் முதலியோர்களுடைய வாக்கியங்களும், திருவள்ளுவர், கம்பர், முதலியோருடைய செய்யுள்களுஞ் சிறந்து தோன்றுவது, பெரும்பாலும் சொற்பிரயோக வன்மையினால் என்றே கொள்ளுதும்.

பிற்கால வித்துவான்களுள்ளே ஆறுமுகநாவலரவர்களுடைய பெரியபுராணவசனம், பாலபாடங்கள் முதலிய கத்தியரூபங்களெல்லாம் யாவராலும் பாராட்டிக்கொள்ளப்படுவதும், கேட்டார்ப்பிணிக்குந் தகையவாய்க் கேளாரும் வேட்பமொழியுஞ் சொற்பிரயோக வன்மையினால் என்றே கொள்ளுதும். "வாசகம் வல்லார்முன்னே யாவர் வாய்திறக்கவல்லார்" என்று கம்பருங் கூறுவர்.

இக்காலத்திலே சிலர் சிறுவர்களுக்குக் கற்பிக்கும் பாலபாடங்களைத்தானும் இங்கிலீசுநடையிலே எழுதிவிடுகின்றார்கள். "இப்பாடத்தினால் என்னபடித்துக்கொள்ளுகின்றாய்?", "தசரதன் என்று அழைக்கப்படும் அரசன் இருந்தான். ஆனால் அவன்"--இவை தமிழ் நடையாகுமா? இந்நடை தமிழ்கற்குஞ் சிறுவர் மனத்திற்பதியுமாயின் பின்னர்த்திருத்தம் எப்படி வரும்? வாக்கிய நடைமாத்திரமோ! சொற்களையும் பிழைப்படப் பிரயோகிக்கின்றார்கள்; கருப்பு என்பதற்குக் கறுத்த என்றும், பாவித்தல் என்பதற்கு வழங்குதல் என்றும், நிலவு என்பதற்குக் கிரஹணம் என்றும் பொருள் கூறுகின்றனர். இச்சொற்களிடத்திலே இப்பொருள்களை உணர்த்தும் ஆற்

றல்கள் இல்லையே? சொற்களைப் பிரயோகிக்கும்போது இச்சொற்கும் இப்பொருட்கும் ஆற்றலுண்டா என்பதை ஆராயவேண்டாமா? ஆற்றலில்லாதன அசதியாடற் கிடனாகும்.

செய்யுள் செய்வோருக்கும், வாக்கியம் எழுதுவோர்க்கும் சொற்களைப் பரீக்ஷித்துத் தக்கனவற்றை எடுத்துக்கொண்டு தகாதனவற்றை விலக்குதல் ஆவசியகமேயாகும்.

இங்ஙனம்.
அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.
சுன்னாகம்.

புகழ்ச்சி விருப்பு.

நம்முடைய குணங்களைப்பற்றியும் செய்கைகளைப்பற்றியும் பிறர் புகழவேண்டுமென்னும் எண்ணம் உலகப்பற்றுள்ள நம் ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு. அது மானிட இயற்கை. அஃறிணைப்பொருள்களாகிய விலங்குமுதலியவைகளும் தம்முடைய இனத்தைச்சேர்ந்த ஏனைய பிராணிகளைவிடத் தாம் சில அம்சங்களில் மிகுந்திருந்து அதனாற் புகழ்பெறவேண்டுமென்று விரும்புவதை நாம் பிரத்தியட்சமாகக் காண்கிறோம். குதிரை, மாடுமுதலிய பிராணிகளையும் சேவல், புறாமுதலிய பறவைகளையும் பந்தயம்விடுகையில் அவற்றிற்குண்டாகும் ரோஷத்தின்மிகுதியைக் காணாதவர் யாவர்? சர்வஜீவதயாபரராகிய கடவுள் மானிடரிடத்து அமைத்துவைத்த சற்குணங்களுக்குள்ளே புகழ்ச்சிவிருப்பும் ஒருவித சற்குணமென்று மேலோர் ஒப்புக்கொள்ளுவர். மானிடரிடத்துள்ள சற்குணங்கள் எவற்றினும் புகழ்ச்சிவிருப்பைச் 'சிறந்ததென்று கூறுவதற்கு ஒரு பெருந்தநியாயமிருக்கிறது; ஏனெனில் எவனொருவன் பிறர் தன்னைப்புகழவேண்டுமென்கிற எண்ணங்கொள்ளுகிறானோ அவன் பிறர்சரியென்று ஒப்புக்கொண்டு வியந்துரைக்கத்தக்க காரியங்களையே பெரும்பாலும் செய்துகொண்டு வரவேண்டியவனாவான்.

உலகத்தில் தன்னைப் புகழவேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடன் பிரவர்த்திக்கிற ஒவ்வொருவனும் பெரும்பாலும் ஜனசமூகவாழ்க்கைக்கு அனுகூலமான நற்காரியங்களையே செய்யவேண்டிவரும். அந்தப்படி செய்யாவிடில், யாவரும் ஏககாலத்தில் ஒருவனை யாதொரு தீயகாரியத்துக்காக எவ்வளவும் வியவார். 'பிறருடைய மதிப்பையும் அவமதிப்பையும் நாம் ஒருபொருளென மதியோம்; அவர்களுடைய புகழ்ச்சியையும் இகழ்ச்சியையும் ஒருபடித்தாய் நாம் கருதுவோம்' என்று முற்றத்துறந்த ஞானிகளைப்போல் வாய்ப்பறையடிப்பவர்களைப் பெரும்பாலும் அகங்காரிகளென்றே மேலோர் கூறுவர். அப்படிப்பட்டவர்களுடைய செய்கைகள் - "நாடொப்பனசெய்." "தேசத்தோடொத்துவாழ்." என்னும் பிரமாணங்களுக்குப் பெரும்பாலும் விரோதப்பட்டிருக்கும். அப்படிப்பட்ட அகங்காரிகள் தாம் யாருடன் கலந்துவாழ்கின்றார்களோ அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க நடையுடைபாவனைகளை அனுசரியாமல் தம்முடைய மனம் போனவழி வேறொன்றை அனுசரிக்கும்போது, அவர்களுடைய இகழ்ச்சிக்கு உள்ளாகவேண்டிவரும். அவர்களுடைய இகழ்ச்சியை ஒருபொருளாக மதியாவிடில் அப்படிப்பட்டவர்களை அகங்காரிகளென்றே கூறவேண்டியதல்லவா? இகபர ஆசைகளை முற்றும் ஒழித்து இருவினையொப்பு அமையப்பெற்ற ஞானிகளைப்பற்றியன்று, இங்கே கூறவந்தது. இல்வாழ்வானுயிருந்து உலகப்பற்று எவ்வளவும் ஒழியாதவனாகி ஏனைவிஷயங்களிற் பேரவாக்கொண்டிருக்கும் ஒருவனைப்பற்றியே இங்குச் சொல்லவந்தது.

உலகத்தில் நற்கருமங்களைச்செய்த சத்புருஷர்களுக்குள்ளே பெரும்பான்மையோர் அந்தரங்கத்தில் புகழையேவிரும்பியிருந்தவர்களாகத் தெரியவருகிறது. அதுகாரணமாக யாம் அவர்களைச் சத்புருஷர்கள் அல்லரென்று கூறவந்தோமில்லை. எவ்வகைப்பட்ட சத்கருமங்களுக்கும் புகழ்ச்சிவிருப்பே மனதில் மூலகாரணமாயிருக்கிறதென்பதைக் காட்டவந்தோம். எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் ஆசையைமுற்றும் விட்டொழிக்கவேண்டிய துறவறநெறியைப்பூண்ட ஒருவனுக்குப் புகழ்ச்சிவிருப்பையும் விட்டொழிப்பது அத்தியாவசியகமென்று கூறவந்தவிடத்தில் சிறந்தநூலாசிரியரொருவர் அடியில்வருமாறு கூறுகின்றார்:—

"உன்னுகின் றனையுனை மஞோர்பெரியனென் றுணருமாசெயவுன்பான்
மன்னுமீசனே பந்தம்வீடளிப்பவன் மற்றையா றிந்தென்ற
மன்னவன் றிருப்பொன்னடிகரியதாவருந்தவஞ்செய்நெஞ்சே
பின்னை முன்னவனுலகறிந்திறைஞ்சுமாபெருமைசெய்குவனன்றே."

"உன்னை இவ்வுலகத்திலுள்ளார் தவத்தாற் பெரியவனென்று அறியுமாறுசெய்ய நீ கருதுகின்றாய்; உன்னிடத்துவிட்டுநீங்காது நிலைபெற்றிருக்கின்ற கடவுளே நீசெய்த பாவபுண்ணியத்தையறிந்து அவற்றிற்கு ஏற்கப் பந்தமும் வீடுங்கொடுப்பார்; அவரையன்றி மற்றஜீவர்கள் உன்னைப்பெரியவனென்று அறியும்படி அவர்கள்காண நீ செய்யும் தவத்தால் உனக்கு யாதுபயன்? ஜீவசாட்சியைக்குறியாமல் கடவுள் திருவடிசாட்சியாக அரியதவத்தை நெஞ்சமே நீசெய், அந்தப்படி நீ தவஞ்செய்தபின் யாவர்க்கும் முதல்வராகிய கடவுள் இவ்வுலகத்திலுள்ளார் யாவரும் உன்னைப்பெரியவனென்று அறிந்து வணங்கும்படி உனக்குப் பெருமையைக்கொடுப்பார், இதை நீ அறிவாயாக" என்று பொருள்படக்கூறிய மேற்கண்ட பாசுரத்தின் கருத்தையோசிக்கையில், உலகத்திலுள்ள சிலர் தம்மைப்புகழவேண்டுமென்று விரும்பிய மனதைநோக்கி, இப்புகழில் நீ கருத்துவையாதே, கடவுள்சாட்சியாக நீ தவஞ்செய்தால் உலகத்திலுள்ளார் யாவரும் உன்னை வணங்கும்படியான பெருமை உனக்குக்கிடைக்கும் என்று கூறியது விந்தையினும் விந்தையாயிருக்கவில்லையா? இவ்வளவுதூரம் இங்கே சொல்லவந்ததெல்லாம் எவ்வகைப்பட்டவர்களுக்கும் புகழ்ச்சியில் விருப்பையொழிப்பது கூடாதென்பதையும் புகழ்ச்சிவிருப்பு ஜீவவியற்கை என்பதையும் காட்டுவதற்கேயாம்.

இல்லற வியலைக்கூறவந்த திருவள்ளுவநாயனார் இல்வாழ்க்கை என்னும் அதிகாரம் முதலாகப் புகழென்னும் அதிகாரம் ஈறாக இருபது அதிகாரங்கள் கட்டளையிட்டிருக்கின்றனர். இல்லற இயலின் கடைசியில் புகழைப்பற்றிய அதிகாரத்தை அப்பெருந்தகையார் சேர்த்தது யாதுகாரணத்தினால்? கிருகஸ்தாசிரமதருமத்தில் நிற்பவன் அன்புடைமை, விருந்தோம்பல், ஈகைமுதலியவற்றைத் தழுவுவதும், பிறர்மனைவிழைதல், அழுக்கறுத்தல், பயனில்சொல்லுதல் முதலியவற்றை விலக்குவதும் இல்லறவாழ்க்கையின் இறுதிப்பயனு

கிய புகழைப்பெறும்பொருட்டே என்னும் உண்மைதோன்றவே நாயனார்புகழைப்பற்றிய அதிகாரத்தை இல்லற இயலின்கடைசியில் வைத்ததாகத் தோன்றுகிறது.

> " தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார்
> தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று."

மானிடராய்ப்பிறந்தால் புகழுக்கு ஏதுவாகிய நற்குணங்களோடு பிறக்கக்கடவர்; அப்படிப்பிறவாதவர்கள் மனிதர்களாய்ப்பிறத்தலி னும் பிறவாமலிருத்தலே நன்று என்றும்,

> " வசையொழிய வாழ்வாரே வாழ்வா ரிசையொழிய
> வாழ்வாரே வாழா தவர்."

வசையுண்டாகாமல் புகழுண்டாகும்படி வாழ்பவர்களே வாழ்பவர்க ளென்று சொல்லப்படுவார்; புகழுண்டாகாமல் இகழுண்டாகும்படி வாழ்பவர்களே வாழாதவர்கள் (இறந்தவர்கள்) என்று சொல்லப்படு வார் என்றும் தெய்வப்புலவர் தமது பொதுமறையில் கூறியிருக்கி ன்றனர். மேலெடுத்துக்காட்டிய நியாயங்களினால் புகழ்ச்சிவிருப்பு ஜீவஇயற்கை என்றும் புகழுக்கு ஹேதுவாகிய கருமங்களை ஒவ்வொ ருவரும் செய்யவேண்டியதென்றும் தெளிவாய் விளங்குகிறது.

ஆனால் நல்ல காரியங்களுக்காக உதவத்தக்க பொருள்களை மனி தன் தன்னுடைய துர்க்குணங்களினால் தீயகாரியங்களுக்கு உபயோ கப்படுத்திக்கொள்வதுபோல, நற்குணங்களுக்கும் சற்கருமங்களுக் கும் பெருங்கருவியாயிருக்கும்படி மனிதனுடைய மனதில் கடவுள் தோற்றுவிக்கும் புகழ்ச்சிவிருப்பு என்னும் குணத்தைச் சிலதீயோர் கெடுத்துப் பாழாக்குகின்றனர். அத்தீயோருடைய மனதில் பிறர் தம்மைப் புகழவேண்டுமென்கிற ஓர் எண்ணம் மாத்திரம் சதாகு டிகொண்டிருக்கிறதேயன்றி அப்புகழைப்பெறுவதற்கு வேண்டிய நற்குணங்களையடையவும் நற்கருமங்களைச்செய்யவும் அவர்கள் முய லுவதில்லை. இல்லாத நற்குணங்களை உள்ளதுபோல மேலுக்குக் காட்டி நடித்து அப்புல்லறிவாளர் புகழ்பெற விரும்புகிறார்கள். இவர்களைவிடப் பெரும்பொய்யர்கள் வேறு உலகத்தில் உண்டா ? இப்படிப்பட்டவர்கள் தம்மிடத்து இல்லாதகுணங்களை உள்ளனவாக

ஒருவன்வந்து முகஸ்துதிபண்ணுகையில் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு பின்னர் விளக்கில்வீழ்ந்து இறக்கும் விட்டில்போல் துக்கிப்பர். முகஸ்துதியினால் ஏமாந்துபோகிறவர்களுக்குவரும் பெருங்கேடுகளைப் பற்றி இங்கு விவகரிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. புகழ்ச்சிவிருப்பை விசேஷமாக மேலேகூறியதெல்லாம் அப்புகழை விரும்புவதற்கு ஏதுவாகிய குணங்களை வாஸ்தவத்தில் அடையவும் காரியங்களைச் செய்யவும் ஒருவன் மனமொழிமெய்களினாற் பாடுபடவேண்டுமென்னும் கருத்தைக்கொண்டேயாம். உத்தமர்கள் இன்ன சற்கருமங்களைச்செய்தால் அதற்குக் கூலியாக இவ்வளவு புகழுண்டாகும் என்பதை நோக்காமலே நல்லகாரியங்களைச் செய்வார்கள். அக்காரியங்களின் பயனாகப்புகழ் அவர்களுக்குத்தானே விளையுமென்பதற்கு எவ்வளவும் சந்தேகமில்லை. நாம் மனச்சாட்சிக்கு ஏற்கச் சற்கருமங்களைச்செய்துகொண்டே வரவேண்டியது. அவற்றிற்குப் பயனாகப் புகழ் தானேவிளையும். புகழ் விளையவேண்டுமென்றுகருதி ஒருகாரியத்தைச்செய்வது மாத்திரம் சரியல்ல. அறிவுடையோர் நம்முடைய குணாதிசயங்களையுஞ் செய்கைகளையுங்கண்டு மெச்சுவதையே புகழென்று சொல்லவேண்டும். அறிவிலிகள் நம்மை எப்படிச்சொன்னாலும் அதனால் நாம் மனக்கலக்கம்கொள்வது சரியன்று. ஏனெனில்,

"அவமதிப்புமான்ற மதிப்புமிரண்டு
மிகைமக்களான் மதிக்கற்பால-நயமுணராக்
கையறியாமாக்களிழிப்பு மெடுத்தேத்தும்
வையார் வடித்தநூலார்"

ஒருவரைத் தாழ்வாகமதித்தல், உயர்வாகமதித்தல் என்னும் இவ்விரண்டும் மேன்மக்களால் மதிக்கத்தக்கன; விதிவிலக்குகளையுணராத கயவர்களுடைய இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும் ஒருபொருளென அறிவுடையோர்கொள்ளார் என்று பிரமாணமிருக்கிறது.

உலகத்திலுள்ளயாவரும் தம்மைப்புகழும்படி ஒருவன் நடந்துகொள்ளமுயல்வது வியர்த்தமாய்முடியும். "உலகத்தோடொட்டவொழுகல்" என்பதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களில் உலகென்பதை உயர்ந்தோரென்றே உரையாசிரியர் பலருங் கூறியிருக்கின்றார்கள். வாசனையென்னும்பதம் நறுமணத்துக்கும் தீநாற்றத்துக்கும் பொதுவான

தாயிருப்பினும் அதை நறுமணத்துக்கே நாம் உபயோகித்துவருவது போலப் புகழ்என்னும் பதம் சற்கருமங்களுக்குரித்தானதாகவே உபயோகிக்கப்பட்டுவருகின்றது. திருடர்களும் பொய்யர்களும் வசிக்கும் ஓர் ஊரிலிருக்கும் ஒருவன் அவ்வூரில் புகழ்பெறவேண்டுமானல் பெருந்திருடனாகவும் பெரும்பொய்யனுமாக வல்லவா இருக்க வேண்டிவரும்? அவ்வாறு அத்திருடர்களும் பொய்யர்களும் தம்மை வியப்பது எதார்த்தத்தில் புகழாகமாட்டாது. ஆகவே அறிவுடையோர் வியந்துபுகழத்தக்க காரியங்களைப்புரிந்து தன்னை இவ்வுலகத்தில் நிலைபெறச்செய்து கொள்ளவேண்டியது மானிடனாய்ப்பிறந்த ஒவ்வொருவனுக்கும் பரமபுருஷார்த்தமாகும். ஏனெனில்,

> "ஒன்றா வுலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற்
> பொன்றாது நிற்பதொன் றில்".

உலகத்தில் அழியாது நிலைபெறுவது, தனக்கு நிகரில்லாது ஓங்கிய புகழையன்றி வேறில்லை. இதற்கு, ஈகையிற்சிறந்த கன்னனும் சத்தியத்திற்சிறந்த அரிச்சந்திரனும் பொறையுடைமையிற்சிறந்த தர்மபுத்திரரும் நாளைக்கும் புகழுடம்புபெற்று உலகத்தில் ஓங்குவதே உதாரணமாயிருக்கின்றது.—(ஐ. வி.)

கலிங்கத்துப்பரணியாராய்ச்சி.

(முற்றொடர்ச்சி.)

உ0. "மீனம்புகு கொடிமீனவர் விழியம்புக வோடிக் - கானம்புக வேனம்புக மடவீர்கடை திறமின்" என்னும் பாட்டில், "மீனவர் ......கானம்புக வேளம்புகு மடவீர்" எனக் காணப்படுகிறது. "கானம்புக வேனம்புகக்...கடைதிறமின்" என்பதற்குச் சிறந்தபொருள் புலப்படாமையானும், பாண்டியர் காட்டிற்புகுதலால், அவர் பிரிவாற்றாது (வேள் - அம்பு - உகு-மடவீர்—) மன்மதன் தன்பாணத்தை உகுத்தற்கிலக்காயிருக்கும் மடவீர் என்னும் சிறப்புடைப்பொருடாலானும், பின்னையதே சுத்தபாட மாதல்வேண்டும். கடைதிறப்பிற்குரிய மகளிரெல்லாம் பகைவரது மடவாரேயென்பர்; "அலைநாடிய"

(உக) "மழலைத்திரு" (உ௩) என்ற பாடல்களாலும் இதனை நோக்கிக்கொள்க.

உ௩. "மழலைத்திரு மொழியிற்சில வடுகுஞ்சில தமிழும் குழறித்தரு குருநாடியர் குறுகிக்கடை திறமின்" என்பது—

"மழலைக்குறு மொழியிற்சில வடுகும்பல தமிழுங்
குழறித்தரு கருநாடியர் குறுகிக்கடை திறமின்"

எனக் காணப்படுகின்றது. குருநாடு பாஞ்சாலமாதலின் அந்நாட்டு மகளிர் சிலவடுகுஞ் சிலதமிழுங் குழறித்தருவரென்றல் பொருந்தாமையானும், கருநடமகளிரே அங்ஙனங் குழறுதற்குரியராதலானும் பின்னைப்பாடமே பொருத்தமென்க. இனி, "சிலவடுகுஞ் சிலதமிழும்" என்பதினும், "சிலவடுகும் பலதமிழும்" என்பதே பெரிதும் பொருந்தும். என்னை? கன்னடபாஷையிற் பெரும்பான்மை தமிழ்ச்சொற்களும் சிறுபான்மை தெலுங்குச்சொற்களுங் கலந்துநிற்றல் எல்லாருமறிந்ததேயாதலின். பழங்கன்னடத்தை நோக்குவார்க்கு இவ்விஷயம் இன்னுந் தெள்ளிதின் விளங்கும்.

உ௫. "வேகம் விளையவருங் கொழுநர் மேனிசிவந்த படிநோக்கிப்—போகம் விளைய நகைசெய்வீர்" என்பதில், 'மேனிசிவந்தபடி' என்பது 'விழிகள் சிவந்தபடி' எனக் காணப்படுகின்றது. போரில் அல்லது நீண்டவூடலிலுண்டாய சினத்தால் கணவர்க்கு விழிசிவத்தலைக்கூறலே பொருந்தும்.

௩௩. "அளக பாரமிசை யசைய மேகலைக ளவிழ வாபரண மிவையெலா—மிளக மாமுலைக ளிணைய ருமல்வரு மியலினீர் கடைகடிறமினோ" என்னும் பாடலில், "ஆபரணமிவையெலா - மிளக மாமுலைக ளிணையருமல்வரு மியனலீர்" என்பது—"ஆபரண வகையெலாம் - இளக மாமுலைகொ டிடைவராமல் வருமியல்பினீர்" எனக்காணப்படுகின்றது. மேலே அளகமசையவும், கீழே மேகலைகளவிழவும், மத்தியில் ஆபரணமிளகவும் பெருத்த தனங்கள்கொண்டு வருமகளிருடன் அவர் இடைவரவில்லையென ஒரு வியப்பைக்குறித்துப் பின்னைப்பாடம் சிறந்துநிற்றலும், அச்சுப்பிரதிப் பாடத்திற் பொருட்சிறப்பின்மையுங் காண்க.

இனி, அடியில்வரும் பாடபேதங்களிற் சிறப்புடையனவற்றை ஆராய்ந்துகொள்க.

சo. "கோடுமிளம் பிறையிற் குறுகிய முத்துதிர" என்பது "கோடுமிளம் பிறையிற் குறுவெயர் முத்துருள" எனவும்—ஙo. "முருகிற் சிவந்த கழுநீரும்" என்பது "முருகிற் சிறந்தகழுநீரும்" எனவும்,—கங. "பவளவாயணிசிவப்பற" என்பது "பவளவாயணி வெளுப்புற" எனவும்,—உக. "அபயற்கிடுதிறையான் மலைநாடியர் துளுநாடியர்" என்பது "அபயற்கிடுதிறையாம்—மலைநாடியர் துளு நாடியர்" எனவும், "தங்கள்பால் முனிவொழிந்து கூடுதலினுங்களைத் தேடுவீர்" என்பது—"தங்கள்பான்முனிவ தன்ளாழிந்துருகி யுண்களைத் தேடுவீர்" எனவும்,—உஅ. "மதனவேள் கருதிவழிபடு படையொடு" என்பது—"மதனவேள் கருதிவழிபடு படையது" எனவும் காணப்படுகின்றன;

இனி, அச்சுப்பிரதியிலுள்ள பாடல் சிலவற்றுக்குப் பிரதியாக அவற்றின் கருத்தமைந்த வேறுபாடல்கள் காணப்படுகின்றன. அச்சுப்பிரதியில் சகூ-வதாகவுள்ள

"வருவார் கொழுந ரெனத்திறந்தும்
வாரார் கொழுந ரெனவடைத்துந்
திருகுங் குடுமி விடிவளவுந்
தேயுங் கபாடந் திறமினோ"

என்பது—

"வாரார் கொழுந ரென வடைத்தும்
வருவார் கொழுந ரெனத்திறந்துஞ்
சீரார் பொழுது விடிவளவுந்
தேயுங் கபாடந் திறமினோ."

எனக் காணப்படுகின்றது. "தாய ரடைப்ப மகளிர் திறந்திடத்—தேயத் திரிந்த குடுமியவே—யாய்மலர், வண்டுலாங் கண்ணி வயமா ன்றேர்க் கோதையைக், கண்டுலாம் வீதி கதவு" என முத்தொள்ளாயிரப்பாடலிற் கண்டவாறு "திருகுங் குடுமி" என்னும் அரிய சொற்பிரயோகம் அச்சுப்பிரதியிற் காணப்படுகிறது. இனி, சஎ-ம் பாட்டாகிய—

"நேயக் கல்வி மயக்கத்தே
நிகழ்ந்த மொழியைக் கிளியுரைப்ப
வாயைப் புதைக்கு மடநல்லீர்
மணிப் பொற்கபாடந் திறமினோ"

என்பது—

"இரவிற் கலவி யயர்மொழியை
யின்சொற் கிளிவந் தியாருகே
பரவக் கனியால் வாயடைப்பீர்
பைம்பொற் கபாடந் திறமினோ"

எனக் காணப்படுகின்றது. இது, முன்னையதினும் சிறந்ததேயாம்.

இனிக் கடைதிறப்பின் முடிவில் வேறு இரண்டுபாடல்களுங் காணப்படுகின்றன.

"பூட்டொன்று சிலைவளவன்
ஒருபுலவன் புகார்பாடும்
பாட்டொன்றுக் கருளியபொன்
பதினொருநூ றாயிரமே"

"குரிசில் சயதர னொருவ னொருகவி
கொண்டு பதினொரு கோடிபொன்
பரிசி லுதவிய வளவன் ரவிகுல
திலக னிசைதிசை பரவவே"

(தொடரும்)

பத்திராசிரியர்.

படிக்காசுப்புலவர் சரிதம்.

(முற்றொடர்ச்சி.)

இங்ஙனமாக இவ்விரு புலவர்களுள்ளுமேற்பட்டிருக்கும் விவாதத்தை யுணர்ந்த சேதுபதியரசர் மிகவருந்தினாரெனினும், புலவர்களிவ்வாறு வழக்கிட்டு நிற்பது எவ்வாற்றானுமொவ்வாததாகவிருப்பதால் இதற்கென்செய்வதெனப் பலவாறுசிந்தித்து முடிவில் இவர்களுட் கொண்டிருக்கும் விரோதத்தையொழித்து நேசப்பான்மைகொள்ளற்கேதுவாம் சாதனங்களைச்செய்தலே சிறப்புடையதும் அற

நெறி முறைமைக்கோர் அறிகுறியாயுமிருக்குமெனத் தீர்மானித்து அவ்விருபுலவர்களையும் நேரில் வரவழைத்து, செந்தமிழ்ப்பனுவலைச்சீருடனேதிய சிறப்புடைப்புலவீர்! நம்மாட்டு நாமறிவிக்கவிருக்கும் ஓர் விஷயத்தினைச் செவியேற்று அதன்படியே நடக்கத்தவறமாட்டீர்களென்றும் நம்புகிறேன். உலகில், "கூடிக்கெட்டாருமில்லைப் பிரிந்துவாழ்ந்தாருமில்லை." என்னும் பழமொழி நீங்களறியாததல்லவே. அங்ஙனமிருக்க நீங்கள் உங்களில் நீங்காதபகைமையைக்கொண்டிருப்பதாகவறிகிறேன். இச்செயல் உங்கள் பெருமைக்கொருவாற்றானுமேற்றதல்ல: ஆகையால் நீங்களிருவரும் இன்றுமுதல் உங்களில் வைத்திருக்கும்த்வேஷத்தை முற்றிலுமொழித்து இனிப்பகையென்பதைக் கனவிலுங் கருதாது ஒத்த அன்பினர்களாய் ஒருயிர் இரண்டுடலெனக் கலந்துறவாடும் பெற்றியைக் கைக்கொள்வீர்களாகவும்" என அரசன்கூறலும், புலவர்கள் வேந்தன் உரையை மாற்றவகையின்றி அங்ஙனமே உடன்பட்டிருப்பதாக உரைத்தலும் புரவலன் மிக்கவானந்தங்கொண்டு புலவர்களை நோக்கி நீங்களென்னுரையைத் தழுவி நேசப்பான்மைகொண்டதி னடையாளமாக ஒருவர்மேலொருவர் புகழ்ச்சியாகப் பாடுவீரேல் அவைதாம் நீங்கள் ஒற்றுமையைக் கைக்கொண்டிருப்பதை விளக்கக்கூடியவை என மொழிதலும், புலவர்களிசைந்து பாடிய கவிகள்,

படிக்காசுப்புலவர், கும்பனேன்னும் புலவர்மேற்சோல்லிய கவி.

"யமகம்."

கும்பாகனகசபாபதியீன்றகுளிர்ந்துரசிக்
கும்பாவலர்சிரோரத்தினமேதமிழ்க்கோப்பசுவின்
கும்பாதபாலுடன்றேனையுங்கூட்டிக்குழைத்துச்செம்பொற்
கும்பாவிலேயெடுத்துக்குடித்தாலந்தக்கூறிருக்குமே.

என்று கூற,

கும்பனேன்னும்கவி படிக்காசுப்புலவர்மேற் கூறியகவி.

மட்டாருந்தென்களந்தைப்படிக்காசனுரைத்ததமிழ்
வரைந்தவேட்டைப்
பட்டாலேசூழ்ந்தாலும்மூவுலகும்பரிமளிக்கும்
பரிந்தவேட்டைத்

தொட்டாலுங்கைமணக்குஞ்சொன்னாலும்வாய்மணக்குந்
துய்யசேற்றில்
நட்டாலுந்தமிழ்ப்பயிராய்விளைந்திடுமே
பாட்டினனுசுளினைந்தானே.

என்று கூறி இப்புலவர் சிகாமணிகளிருவரும் ஆயுள்பரியந்தம் ஒற்றுமையாகவே இருந்தார்களெனத் தெரிகிறது. பின்னொருகாலத்தில் இப்புலவர் அறியனூர் சென்றிருந்தசமயம் இவரை அபிமானித்திருந்தபிரபு காலவித்தியாசத்தால் இவருக்கு வருஷாந்தரமாகக்கொடுக்கவேண்டிய ஆயிரம் பொன்னைக்கொடாது ஐந்நூறுபொன்கொடுக்க அப்பொழுது புலவர் பிரபுவுக்குக் கூறிய கவி,

கனத்தசிராப்பளிதனிலேவடுகர்கூத்துக்
கட்டியாளுவதாச்சுத்தஞ்சாவூரோ
முனைத்தமராடியகாடுமிஞ்சிப்போச்சு
முனையும்போம்மூக்கும்போம்மைசூர்போச்சு
பினற்றுறையூர்காய்ச்சலாம்வடதேசத்துப்
பேய்த்துலுக்கருடையாரோகவிதைகேளார்
இனித்தமிழுக்கறியனூரொன்றிருந்தோ
மிங்குஞ்சம்பளங்குறைந்தாலென்செய்வோமே.

இக்கவியைக்கேட்டுப் பிரபுதக்க சம்மானஞ்செய்தனுப்பினராம்.

மற்றொருக்கால் ஷை பிரபு இப்புலவரைநோக்கி ஐயா! பள்ளியர்களை உலகத்தில் தாழ்வாகக் கூறுகின்றார்களே? அஃது அப்படித்தானு? என்று கேட்கப்புலவர்,

தெள்ளியபாலும்பள்ளிசெந்தமிழ்ப்பதியும்பள்ளி
ஒள்ளியமடவாரெல்லாமுண்ணவேசமைக்கும்பள்ளி
வெள்ளியிலிருந்தபெம்மான்விளங்கிழையோடும்பள்ளி
பள்ளியென்றுரைத்தவார்த்தைபகாநற்சிலையதாமே.

என்று கூறினரென்ப.

"சந்தம்படிக்காசலாதோருவர்பகரோணுதே"

என்ற புகழ்ச்சியை விளக்கும்பொருட்டு மற்றொருசமயம் இப்புலவர் கொங்குநாட்டிற் சஞ்சாரஞ்செய்து வருகையில் அக்காலத்திலநேக
*

வித்துவான்கள் கொங்குநாட்டில் பிரபலமாயிருந்ததால், தம்முடைய சந்தக்கவிகளையாரும் மதியாமையைக்கண்டு புலவர் கூறியகவி,

அஞ்சாலிமக்களுஞ்சாணாரும்பாணரும்அம்பட்டரும்
செஞ்சாயக்காரரும்வேசையர்மக்களுஞ்செந்தமிழைப்
பஞ்சாகப்பன்னியொருகாசுக்கோர்வண்ணம்பாடலுற்றார்
நஞ்சாகப்போச்சுதையோவென்றமிழ்க்கொங்குநாடெங்குமே.

என ஒரு செய்யுட் காணப்படுகிறது.

வெண்பாவிற்புகழேந்திபரணிக்கோர்செயங்கொண்டான்
விருத்தமென்னு
மொண்பாவிலுயர்கம்பன்கோவையுலாவந்தாதிக்
கொட்டக்கூத்தன்
கண்பாயகலம்பகத்திற்கிரட்டையர்கள்வசைபாடக்
காளமேகம்
பண்பாயபகர்சந்தம்படிக்காசலாதொருவற்
பகரொணாதே.

என ஒரு செய்யுளும் வழங்கி வருகின்றது.

தூளிபடவேவந்தகவிவாணர்கவியெலாஞ்
சூறையிடுகவிராக்ஷகன்
துஷ்டநிஷ்டூரகவிசுப்ரதீபக்கவித்துறைக்கெலாந்
துள்ளுசேட்டு
வாளைகுதிபாய்கின்றவாந்தைகுடிமேவிய
மகாசனத்தலைவருக்கு
மட்டிலெவுசோலைக்களந்தைப்படிக்காசு
வரவிட்டவிஞ்ஞாபனம்
காளமேகம்போலவசைபாடயாமுமிக்
காசினியிலவதரித்தோம்
காளாக்கர்தோழன்மேற்கவிதையுமேலுமுள
கவிதையுமறிந்ததிலையா
ஆளனுமிருக்கவேசெய்தகருமங்களுக்
கழிவுதேடுதலாகுமோ
ஆகாதகாரியம்போகாதுவீணிலே
யபகீர்த்திநிலைநிற்குமே.

என்னுங்கருத்தமைந்த சீட்டுக்கவியொன்றும் இப்புலவர் வாந்தைக் குடிமகாஜனத்தலைவருக்கெழுதியிருப்பதாகக் காணப்படுகிறது.

விருதுகவிராசன்கவிச்சக்கரவர்த்திவாய்
வீண்பேசுவார்கள்மிண்டன்
விஞ்சையர்கள்தம்பிரான்களந்தைப்படிக்காசு
விவரமுடனெழுதுமோலை
பொருவில்பிரபந்தமதிலிலகுகவிசேகரன்
புகழ்செய்தளவாய்குமாரன்
பூசக்கரமன்னர்பணிரகுநாதசேதுபதி
பூரித்தெழுந்துகாண்க
பரிதிமதியுள்ளளவுநிற்கும்பிரபந்தகவி
பாடிநின்கீர்த்திகேட்டு
பஞ்சலக்ஷணமொடுதமிழ்க்காணியுங்கொண்டு
பரிவாகவுனைநாடியே
இருபதின்காதவழிகடலேறிவந்தன
னிருந்தமிழ்கொள்ளவேண்டி
யிருகாதவழியளவு * * * *
* * * * * *

என இராமநாதபுரம் இரகுநாதசேதுபதி வேந்தர்க்கு இப்புலவரெழுதிய மற்றொரு சீட்டுக்கவியும் காணப்படுகிறது.

அடகெடுவாய்பலதொழிலுமிருக்கக்கல்வி
அதிகமென்றேகற்றுவிட்டோமறிவில்லாமல்
இடமுளமோகனமாடக்கழைக்கூத்தாடச்
செப்பிடுவித்தைகளாடத்தெரிந்தோமில்லைத்
தடமுலைவேசையராகப்பிறந்தோமில்லைச்
சனியானதமிழைவிட்டுத்தையலார்தம்
இடமிருந்துதூதுசென்றுபிழைத்தோமில்லை
என்னசென்மமெடுத்துலகிலிருக்கின்றோமே.

என ஓர் கவியும் வழங்காநின்றது.

இங்ஙனம் சின்னாட் சென்றபின் தருமபுரவாதீனத்தில் அப்பொழுது விளங்கிய ஞானசிரியருவக்குமாறு சிலகால மனுக்கத்தொண்டராயமர்ந்திருந்து பின்னர், அவ்வாசிரியர் ஆக்கினைப்படிவைத்தீசுரர் சந்நிதியடைந்து அக்கடவுளின் கட்டளையை நடாத்திக்கொண்டு "படிக்காசுத்தம்பிரா"னென அதிகப் பிரபலமாய் வாழும் நாளில், அத்தலத்தைச்சுட்டி "வேளூர்க்கலம்பகம்" என்னும் ஓர்பிரபந்தமிய

ற்றி அச்சந்நிதியில் அரங்கேற்றி வசித்தனர். அதன்பின்பு, முன்னர்த் தமக்குப் படிக்காசுதந்து திருவருள் பாலித்த சிற்சபாநாயகர் சந்நிதியிலே தொண்டுசெய்து கதியடையவேண்டுமென்னும் அவா மேலீட்டால் ஞானசாரியாநுமதிபெற்றுச் சிதம்பரத்தைச்சேர்ந்து ஒரு திருமடம் வகுத்து அதிலிருந்துகொண்டு அக்கடவுளுடைய தொண்டை வகித்துத்தினந்தோறும் ஆலயத்தையடைந்து சபாநாயகரைத் தரிசிக்கும்பொழுது அக்கடவுள் பஞ்சாக்ஷரப்படியில் பொற்காசு ஐந்துவைத்தருளப் பெற்று சைவாசாரியராகச் சிலகாலம் நன்மாணுக்கர்களுக்கு ஞானோபதேசம் பாலித்து வீற்றிருந்து சிலபிரபந்தங்களையும் அருளிச்செய்து அக்கடவுளுடைய திருவடி நீழலையடைந்தன ரென்ப.

இவ்வளவே படிக்காசுப்புலவர் வரலாறுகத்தெரிந்தவை. இச்சரிதங்களால் படிக்காசுப்புலவர் தெய்வப்புலமை வாய்ந்த பெரியாரிலொருவரென்பதும், சிவபிரானருள் சிறக்கப்பெற்றவரென்பதும், கலைமகளார் கருணாகடாக்ஷம் கைவரப்பெற்ற திவ்வியப்புலவரென்பதும் துறவறமடைந்து ஞானசமாதிகூடி ஏகாந்தத்தினினிமையுணர்ந்த ஞான சம்பன்னரென்பதும், சந்தம்பாடுவதில் நிகரற்ற திறமை வகித்த சரஸ்கவியென்பதும், கடவுளினிணையடிகளில் இடையறாத பக்திசெலுத்தி அவன் இன்னருள் பெறுதலே சிறந்தபேறெனக்கருதுமியல்புடையவரென்பதும், சபாநாயகர் இவர்பாடுந்தோறும் இவர் பாடலுக்குவந்து பரிசாகப் பஞ்சாக்ஷரப்படிமிசை பொற்காசுவைத்தருளப்பெற்ற மகானென்பதும், மற்றும் இவரது உத்தமகுணவிசேடங்களும் நன்குவிளங்கும். இவர்க்குவழங்கிய "படிக்காசுத்தம்பிரான்" "படிக்காசுப்புலவர்" என்பது இவரதுபாடலுக்குப் பரமன் மகிழ்ந்து பொற்காசளிக்கப்பெற்ற விசேடத்தாலெழுந்த காரணப் பெயராகும். இப்புலவர் பெருமானைப்படைத்த நந்தமிழகத்தின் பெருமையை யென்னென்றியம்புவது.

இனி, இப்புலவர் பெருமான் பாடியனவாக மேலே குறித்த பாடல்களில், "எல்லப்பனம்மையப்ப" "ஓர்கருப்புமில்லாத" "காவை வென்றிடு" என்பவற்றைச் சோக்கநாதப்புலவர் பாடியதாக வழங்கியும், "மட்ட ருந்தேன்களந்தை" என்று படிக்காசுப்புலவரைப் புகழ்

ந்த கும்பனென்னும் புலவன் வாக்கைப் பலபட்டடைச்சொக்கநாதப் புலவர் பாடியதாக மாற்றியும் காணப்படுகின்றன. இச்சரிதங்களில் பாடபேதங்களும் மாறுபாடுகளும் பலவுள. இவை முன்பதிப்பித்தோர் ஆராய்ச்சிபுரியாமல் அவசரப்பட்டுச்செய்த பெரும்பிழை போலும்.

இனிப்படிக்காசுப்புலவர் காலமின்னதென்பதை ஆராய்வோம். "பெற்றுளோருபிள்ளை" "வழிமேல்விழிவைத்து" என்றபாடல்களின் கடைசி அடிகளில், "வல்லமாநகர்க் காளத்தியே" என்ற ஓர்பிரபுவினைக்குறித்தும், "மால்சீதக்காதியிருகரமே" "மைப்போதகமனையானசீதக்காதி" உரைகாண்டசீர்த்திபெறுஞ் சீதக்காதி" என்ற ஓர் வள்ளலை வியந்தேத்தியும், ஏதையறிவான் இவனுக்கேன்பல்லக்குச்சேதுரகுநாதசிங்கமே" "புகழ்தளவாய் குமாரன்" "பூச்சக்கரமன்னர் பணிரகுநாதசேதுபதி" என்று இராமநாதபுரமன்னரைப் புகழ்ந்தும், இப்புலவர் பாடியிருப்பதால் இவர் இற்றைக்கு இருநூற்றுநாற்பது வருடங்கட்கு முற்பட்டவரென்பர். இப்புலவர்சிகாமணி தஞ்சைஜில்லா நாகபட்டணத்திற்கடுத்த திவ்யக்ஷேத்திரமாகிய கமலாலயமென்ற திருவாரூரின்கண் வதிந்த வன்மீகநாததேசிகர் குமாரர் வைத்தியநாத நாவலரிடம் கல்விகற்றாரென்பதை,

> "கூடுஞ்சபையிற்கவிவாரணங்களைக்கோளரிபோற்
> சாடுஞ்சதாசிவசற்குருவேமுன்னுன்றந்தைதம்மாற்
> பாடும்புலவர்களானோமின்றிச்செம்மற்பட்டியெங்குங்
> காடுஞ்செடியுமென்னோதமிழ்க்காரிகைகற்றதுவே."

என்று படிக்காசுப்புலவரே பாடிய செய்யுளைக் கொள்க.

தாம்பாடிய தொண்டைமண்டலசதகத்தில் "கேட்டாலுமின்பங்கிடைக்குங்கண்டீர் கொண்டகீர்த்தியொடு, பாட்டாலுயர்ந்த புகழேந்தி" என்றபாடலில் புகழேந்திப்புலவரைக் குறிப்பதால் இவர் புகழேந்திப்புலவர்க்குச் சிலநூற்றாண்டுகளுக்குப் பிற்பட்டவரென்பதுறுதி. இவர் பாடலிற்றுதித்த சீதக்காதிவள்ளலையும் "காளத்திப்பிரபுவையும்," பற்றியவிவரமொன்றும் நமக்குப்புலப்படவில்லை. இப்புலவரெழுதிய சீட்டுக்கவியிற்கண்ட ரகுநாதசேதுபதி யென்பது சேதுபதிகள் பலர்புனைந்த பெயராயினும் கி-பி. 1647-முதல் 1672-வரை மிக்கதிற

மையுடன் ஆட்சிசெய்தவரும், புலவர்க்குப் பெருநிதியாய் விளங்கியவரும், பலபெரியதர்மங்களைச் செய்தவருமாகிய திருமலைச்சேதுபதியாம் ரகுநாதசேதுபதியைக் குறிக்கின்றதாகவே தோற்றுகிறது. இந்தத்திருமலைச்சேதுபதி பேரிற்றான், பொன்னூங்கால் அமிர்தகவிராயர் ஒருதுறைக்கோவைபாடிப்பரிசுபெற்றது. இக்கோவையில், சேதுபதியைத் தளவாய்புத்திரர் என்றும், தளசிங்கமென்றும் "இராமேசர்பதம்பணியுமையான்" என்றும் கூறப்படுதல் அச்சேதுபதியின் வரலாறுதல் கண்டுகொள்க.

இக்காரணங்களால் இப்புலவர் பெருமான் இற்றைக்கு 240-வருடங்களுக்கு முன் விளங்கியவரென்றே கொள்ளலாம்.

மற்றுமிவர் ஜெனனமாதிய விசேடங்களொன்றும் கிடைக்கவில்லை. வேளூர்க்கலம்பகமும், தண்டலையார்சதகமும், தொண்டைமண்டலசதகமும், தவிர வேறு அரிய சந்தப்பாக்களொன்றும் அகப்படுவது அருமையாயிருக்கின்றது. இப்பிரதியும் மிகப்பிரயத்தினத்துடன் கிடைத்ததைக்கொண்டு முயன்று பரிசோதிக்கப்பட்டன.

இப்புலவர் செங்குந்தமரபினரென்பதை,

புகழ்பூத்திடுந்தில்லைமேலோனையம்மையைப்போற்றியெங்கு
மகிழ்பூத்திடாதபொற்காசைப்பஞ்சாக்கரத்தின்படிமே
னிகழ்பூத்தல்பெற்றுப்புள்வேளூர்கலம்புகனீட்டியருத்
திகழ்பூத்துநின்றசெயலோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவரும் பிரமாண முகத்தானு முணர்க. வேறிரண்டு பாடல்களும் இவர் பாடியதாகக்கண்டவை வருமாறு:—

கன்மாரிகாத்தமுகில்கஸ்தூரியருள்மாலைக்கருப்பனென்னும்
விண்மாரிதனதுகிளையத்தனையுஞ்சபைகூட்டிவியந்துகேட்டுச்
சொன்மாரிபொழிந்திடவேசிரக்கம்பஞ்செய்ததொடுசுருளுந்தந்து
பொன்மாரிபொழிந்து தந்தப்பல்லக்குஞ்சுமந்ததனாற்புகழ்பெற்றானே.

கூடுந்திரைகொண்டிவன்வேலைபார்த்துக்குறுகலர்கள்
தேடுந்தென்மாலைக்கருப்பனெங்கோனெஞ்சிவிகைதனைப்
பாடுந்தமிழ்ப்பெருமானொட்டக்கூத்தன்பதாம்புயத்தைச்
சூடுங்குலோத்துங்கசோழனைப்போலச்சுமந்தனனே.

சி. கு. நாராயணசாமி முதலியார்,
கோ-வை.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராண அரும்பத விளக்கம்.

[பழைய ஏட்டினின்று எடுக்கப்பட்டது.]
(முற்றொடர்ச்சி.)

(ருசுஉ) தேவர்களுக்குஞ் சிறப்போடுவரும் பூசையாற்றுமல்.

(ருசுஎ) நாட்கூறு - முற்பகல். தீவினைக்கு நீரென்று மடையில்லாதீர் - தீத்தொழிற்கு என்றுமியைபில்லாதவர்களே.

(ருசுஅ) இதுபிற்பாடு - இதுவே பிற்படற்காரணம்.

(ருஎங) பேரொலியையுடைய நீர்வளஞ் செறிந்த திருத்தலையாலங்காடும்.

(ருஎசு) கரிய அமணராகிய வெவ்விய சுரத்தினை.

(ருஎகூ) காப்புச்செய்தல் - பூட்டல்.

(ருஅ0) அரிய வேதங்கள் திருக்காப்புச்செய்துவைத்த அக்கதவைத்திறக்க, அவ்வேதங்கள் கூறும் மிகுந்த அன்புடையார் சமீபித்து நீக்கப்பெறுமையால், அன்றுமுதலாகப்பின்னர்.

(ருஅஉ) அடியார்களுடைய விண்ணோருடைய ஆர்ப்பு.

(ருகூக) அளவிறந்த கோடி வேதங்கள் நெருங்கிச்செய்த திருக்கதவைப்பூட்டல் திறத்தலாய பணிகளை.

(ருகூஉ) அழகிய வேதங்கள் சிவபிரான் முன்னருளிச்செய்த வதனையே கூறும், ஒருப்பாட்டினின்ற அடியார் சிவபெருமான் மாட்டியைய வருகின்ற அருட்செய்கையைத் தாமே வகுக்க வல்லராயின், பெரிய வேதத்தோடு மெய்யடியாருக்கு ஏற்றத்தாழ்வு மிகவுண்டு.

(ருகூங) சைவவேடத்தோடு வந்து வாய்மூராகிய அவ்விடத்திருப்பேம்; அங்கே வாவென்றருளிப்போக.

(டுகூகூ) கைவ்வகை முனறமை - ஒழுக்கமுறைமை.

(கூ0க) பாழி - சமண் முனிவர் வசிக்குமிடம். மூழி - கமண்டலம்.

(கூ0உ) மயிர்பறித்ததலையும், பாயும், பீலியும் தடுக்கும், உடம்பிற் செறியும் முக்குடையுமாகித் திரிவோரெங்குமாகி.

(கூ0௩) பாண்டியனுய்தற்காகச் சோழன் அழகோடுபெற்றருளும்.

(கூ0கூ) சேட்படு புலத்தார் - தூரத்தேயுள்ளவர்.

(கூகஉ) மானியார் - மங்கையர்க்கரசியார்.

(கூக௩) கட்டழிந்து - நிலையழிந்து.

(கூகச) என்றப்பரிசனர் விண்ணப்பஞ்செய்த பின்னர்ச் சிவனடியாரெல்லாம் நன்று நம்மையடிமையாகவுடைய சிவனுடையபாதங்களை அடையாத அளவிறந்த சமணர்களாகிய கீழ்மக்களை வென்றருளி வேதநூல் வழியையே உளதாக்கி விபூதியை அரசனை இடுவித்து அவ்விடத்தே நிலைத்த செயல் சிவனடியார் செயலேயாக எம்பெருமானே தேவரீர் நினைந்தருளவேண்டுமென்று நின்று தோத்திரஞ்செய்ய.

(கூகரு) திருநாவுக்கரசுநாயனார் அருளிச்செய்வார்: ஆளுடையபிள்ளையாரே! அந்தச்சமணர்களாகிய கீழ்மக்களுடைய வஞ்சனைக்கோரெல்லையில்லை, சொல்வதுளது, பொருந்திய கிரகங்களுந்தீயன, எழுந்தருள உடன்படுவதியையாது.

(கூகஎ) புனனாடு - சோழநாடு.

(கூஉரு) கரிய கழியையுடைய சமுத்திரக்கரையினுள்ள.

(கூஉகூ) வாசனை எங்கும் நிறைகின்ற தாமரையின் வாசனை எங்கும்.

(கூஉஎ) தடாகங்களினெவ்விடங்களினும் நீர்விளையாடுகின்ற பெண்களினுடைய தொய்யிலினிறம். நடனமெவ்விடங்களினும் ஒலி நீங்காத.

(சுஉ அ) சோழநாட்டைக்கடந்து நெடியமுல்லையிலுள்ள குறியபுதல்களதும், கார்காலத்தை ஆராய்கின்ற முல்லை அரும்பினதும் மணங்கமழும் முல்லை நிலத்தைக்கடந்து போரைஆராயும் வில்லையுடைய வேடரது எளியகுறிஞ்சியினிடையேபோகி.

(சுஉகூ) வாசனைபொருந்திய மலர்மலையப்பக்கத்தே எதிர்ந்துவருகின்ற நதிகள் பலவற்றைச்சென்றடைந்து, கடந்துஏறி, முறுக்குப்பொருந்திய கொம்பையுடைய கலையைப்புணர்கின்ற மான்கன்று துள்ளிப்பாய்கின்ற காட்டைக்கடந்தணைந்தார்.

(சுஙஉ) பள்ளிகளிலும் பக்கத்திற்பொருந்திய சமண்பாழிகளிலும், அழகிய இதழையுடைய அசோகின்மேலும் உண்கின்ற கவளத்தைக் கையிற்கொள்கின்ற மண்டபங்கண்மேலும், கூகையுடனுந்தையுந் தீய பட்சிசாலங்களுமாயின தம்மிற்கலகம் விளைத்தழிவைக்கூறும்.

(சுஙங) சமணரனைவரும் பீலிபுந்தடுக்கும் பாயுமாகப்பிடித்தவை வழுவிவிழ, கால்களுந்தடுமாறி, கண்களும் இடப்பக்கந்துடித்து, மேலேவருமழிவிற்காக வேறுகாரணங்களையுங் காணார்மயங்கி அறிவுகெட்டனர்.

(சுஙச) கௌந்தியர் - (குருமனைவியர்) தம்முள்தாமே கோபித்தெழுகின்ற கலகங்கொள்ள, அங்ஙனமே சமணர் தம்முண்மாறுபட்டேறு பாட்டைச்செய்ய, பழைய தஞ்சமயநூலிற்பொருந்திய பொறை முதலியவற்றைநீங்கி மனசிற்கோபமுதலிய தீக்குணங்களிலேநின்றார்கள்.

(சுஙஎ) சிறப்புமலிந்த அசோகானது தன்கீழிருந்த நங்கடவுள்மீதே வேரோடுசாய்ந்து வீழக்கண்டோம், அதன்பின்னரக்கடவுள் அழகிய முக்குடையுந்தாமுமாக எழுந்து கையைவீசிப்போகவுருள்ளோர் ஓடிக்காணக்கண்டனமென்று கூறுவார்.

(சுஙஅ) கமண்டலத்தையுடைத்துப் பாயையுங்கிழித்து ஒருகௌந்தியோடப் பண்டிதர்கள் பாழிகளினின்றும் கழுதைமேற்செல்வார்கள். தாமாகவே அழகிய வளையலையுடைய இயக்கியாரும். (அருகன்றேவி) ஊளையிட்டுப்புலம்பியோட.

(௩௩௯) மிக்ககொடிய அக்கினியில் முழுகக்கண்டேம், அதன்பின் எழுவுங்கண்டேம்.

(௩௪0) மிக இளைய இடபக்கன்றொன்றுவந்து நம்முடைய கல்விபயிலிடத்தை உழறிச்சிதறியோடி ஒருவருந் தடுக்கப்பயந்துவிழத் தங்குதற்கு ஒருபுகலிடமுமின்றிப் பூமியைவிட்டு நிழலில்லாத மரங்களிலேறி.

(௩௪௫) அணைந்தருளும் வார்த்தையைக்கிளர்கின்ற சோபனங்கூறி வந்தோர் கூறக்கேட்டார்.

(௩௪௭) தாமரைமலரிலிருக்கும் இலக்குமியைப்போல்வள், திருவாலவாயிலெழுந்தருளியிருப்பவரைக் கும்பிடல்வேண்டுமென்று அரசனுக்குங்கூறித் தம்பரிசனர்சூழத் தனித்தடையோடும்போய்ச் சிவபெருமானை வணங்கித்தானும் ஆளுடையபிள்ளையாரது நல்லவரவையேற்றுநின்றாள். தனித்தடை என்பதற்குத்தனியான காவலெனவுங் கற்பெனவுங்கொள்க.

(௩௪௮) அழகுவிளங்கும் முத்துச்சிவிகையின்மேற் சேவித்துவருகின்ற நிலவைத்தருஞ் சந்திரனைப்போல ஒளிவளர்கின்ற வெண்குடைநிழலைச்செய்ய.

(௩௪௯) துந்துபிமுதலாகிய வாத்தியங் கிளராவண்ணம் அந்தணராகிய பிராமணர்கள் ஆயிரம்வேதங்களைத் தோத்திரஞ்செய்ய, வந்தெழுகின்ற மங்கலஒலி திக்குமுட்படமுழங்கத் தென்றலெதிர்கொண்டெப்பக்கத்துஞ் சேவைசெய்ய.

(௩௫0) வஞ்சனைத்தவத்தாலே.

(௩௫௧) நெருங்கிய நிர்வாணமாகிய உடம்பிலுள்ளதுகளாலும், ஆராய்கின்ற அறிவிலுள்ளதுகளாலும், அவ்வழியிற்செறிந்து சேர்ந்த சமணராகிய அழுக்கைக்கழுவுதற்கு நிலையாய் ஒளிர்கின்ற வெண்மையோடும் சுத்தத்தோடும் பாண்டியநாட்டில்.

(தொடரும்.)

ஜி. சதாசிவம் பிள்ளை.

ஸ்ரீ:

விக்கிரஹாராதனையும்

வேதவாக்கியங்களும்.

விக்கிரஹாராதனை சம்பந்தமாக வேதத்திற் பிரமாணங்கள் சிறிதுமில்லை என்போர் அறியும்பொருட்டு, "ஆரியமத சித்தாந்தசங்கிரகம்" என்னும் நூலில் எழுதியிருப்பனவற்றைக் கீழேபதிப்பித்திருக்கின்றேன்.

"விக்கிரஹாராதனைக்கு வேதத்திற்பிரமாணமில்லையென்று சொல்லுகிறவன் வேதத்தை அத்தியயநஞ்செய்யவாவது, அதன் அர்த்த விசாரஞ்செய்யவாவது அல்லது உத்தமவைதீகர்களிடத்தில் விசாரித்தறியவாவது இல்லையென்று நிச்சயமாய்ச்சொல்லலாம். விக்கிரஹங்களை ஆவாஹநஞ்செய்யும் விஷயமாய் வேதத்திற் கணக்கற்ற மந்திரங்களேற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளையன்றிக் குறிப்பான வாக்கியங்களும் விக்கிரஹாராதநத்தை யாதரிக்கின்றனவாகவிருக்கின்றன. அவைகளிற் சிலவற்றை இவ்விடத்திற் குறிப்பிடுகிறேன்.

தைத்திரீயஸம்ஹிதை காண்டம் - ரு - பிரசிநம் - எ - அநுவாகம் - உ - பஞ்சாதி - க - ல், "ஸம்வத்ஸர (கால) சுவரூபியான பரமாத்துமா "வாகிய உம்முடைய ரூபமெதுவோ அப்படிப்பட்ட பிரதிமையைச் "(விக்கிரஹத்தை) செய்து இருட்டாகிற அக்ஞானதசையிலுபாசிக் "கிறார்கள். அப்படியுபாசிக்கிறவன் வல்லமையுள்ள புத்திரனையும் "பூர்ணமான ஆயுளையுமடைகிறான். பிரஜைகளுக் கெஜமானத்துவ "த்தையுமடைகிறான்."

தைத்திரீயம் - காண்வஸம்ஹிதை, காண்டம் - ச - பிரசிநம் - ௬ - கண்டம் - ச - ல், "பிரஸந்நமான முகம், கண்களிவைகளோடுகூடிய விஷ்ணு "வினுடைய அழகுடைத்தான ரூபமுள்ள பிரதிமையெதுவோ "அதைப் பூஜிக்கவேண்டியது. வணங்கவேண்டியது. ஆராதிக்கவே "ண்டியது. தியானிக்கவேண்டியது."

ஷை ஸம்ஹிதை - ரு - கூ - எ - ல், "ஓ! அக்நியே! ஓ! அக்நிசுவ "ரூபமான ஹிரண்ணியகர்ப்பா! ஸகலசுவரூபியே! ஸகலத்திலும்

"வாஸஞ்செய்கிறவரே! இந்த மூர்த்திகளுடைய உலோகசுவரூபமா
"ன எல்லா அங்கங்களிலிருந்தும் வெளிப்படும், வெளிப்படும். எங்
"களை மூன்றுவித தாபத்திலிருந்து விடுவியும் விடுவியும். எங்களு
"டைய அங்கம், அவயவம், நரம்பு இவைகளிற் குளிர்ச்சியையுண்
"டாகச்செய்யும் உண்டாகச்செய்யும்."

யஜுர்வேதம்-மைத்திராயண்ணிய ஸம்ஹிதைகாண்டம்-ந-பிர
சிநம்-க-ல், "பாஷாணம் (கல்), உலோகம், இரத்திநம், மண் இவைக
"ளாற் செய்யப்பட்ட விக்கிரஹங்களிற்செய்கிற பூஜையானது, பந்
"தத்திலிருந்து விடுபட இச்சையுள்ளவனுக்கு சுகத்தைக்கொடுக்கிற
"தாகிறது."

ஸாமவேதம் ஷட்விம்சப்பிராம்மணம். பிரபாடகம்-ரு. கண்டம்
"கO-ல், தேவாலயங்கள் நடுங்குகின்றன. பிரதிமாரூபமான தெய்வங்
"கள் சிரிக்கின்றன. அழுகின்றன. பாடுகின்றன. கூத்தாடுகின்றன.
"வாய்களைத்திறக்கின்றன. வேர்வையைவிடுகின்றன. கண்களைத்திறக்
"கின்றன, மூடுகின்றன, பிரதிமைகள் நடக்கின்றன, நதிகளில்தலையி
"ல்லாதமுண்டங்கள் காணப்படுகின்றன. (நதியில் ஜலமிருந்தாலும்)
"இல்லாததாய்க் காணப்படுகிறது."

விக்கிரஹங்களுடைய செய்கை இவ்விதமாகக் காணப்படுவது
உலகத்திற்குக்கேடு உண்டாகப்போகிறதென்பதற்கு முன்னறிவிப்
பாகவிருக்கிறது.

இருக்ஸம்ஹிதை-அஷ்டகம்-எ-வர்க்கம்-கரு-ல், "கரையற்றதா
"கிய ஸமுத்திரத்தில் மனிதர்களாற் செய்யப்பட்டதல்லாத எந்தக்க
"ட்டை மிதக்கிறதோ அந்த சீக்கிரம் கொண்டுவா."

இந்தக்கட்டைதான் ஜகந்நாதக்ஷேத்திரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு
தாரோஜகந்நாதமென்று பெயருண்டாயிருக்கிறது.

அதர்வணவேதம்-காண்டம்-க-கற்பம்-உ-துவநி-ந-ல், "ஓ! பக
"வானே! வாரும், இந்தக் கற்பிரதிமையிலிரும், உமக்கு சரீரமான
"து கல்விக்கிரஹமாயிருக்கட்டும்."

கடஸம்ஹிதை-காண்டம்-க-அத் ௬-அநுவா-௬-ல், "இந்தப்பூ "மியில் எவ்வளவு கற்கள் செவ்வையாய்ப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட் "டிருக்கின்றனவோ, தேவனுடைய மாயையினாற் பூமியினுடைய "தூளிகள் எவ்வளவு கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றனவோ (அவ்வளவும் "பரமாத்துமசுவரூபமே.)"

தைத்திரீயஸம்ஹிதை-௫-உ-௫-ல், "புருஷப்பிரமாணமுள்ள "தாக (விக்கிரஹத்தை) நிர்மாணஞ்செய்யவேண்டியது."

இப்படிப்பட்ட அநேக வாக்கியங்கள் வேதத்திற் காணப்படுகின்றன. இவைகளெல்லாம் விக்கிரஹாராதனையை ஆதரிக்கிற வாக்கியங்களல்லவோ? ஆகையால், விக்கிரஹாராதநம் வேதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று தெளிவாயிருக்கிறபடியால் ஸந்தேகிக்க யாதொரு காரணமுமில்லை." **P. G.**

௨

இராமாவதாரச் செய்யுட் பாடாந்தரம்.

(முற்றொடர்ச்சி)

நிந்தனைப்படலம்.

மானுட ரிவனென மனக்கொண் டாயெனிற்
கானுயர் வரைநிகர் கார்த்த வீரியன்
றானொரு மனிதனாற் றளர்ந்து ளானெனின்
றேனுயர் தெரியலான் றன்மை தேர்தியால்.

என்னும் ௫௦-ம்செய்யுளில் தளர்ந்து ளானெனின் என்பது 'தளர்ந்துளாயெனின்' எனக் காணப்படுகின்றது. கார்த்தவீரியனாகிய ஒரு மனிதனால் தளர்ந்துளாயென்பதே பொருத்தமுடைமையிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. 'மனிதன்' என்பதற்குப் பரசுராமன் எனப் பொருள்கொள்வாருமுளர். அது பொருந்தாமை ௫௪-ம் செய்யுளில் கார்த்தவீரியனைப் பரசுராமன் வென்றமைகூறுதலானும், கார்த்தவீரியன் மானுடனன்றிப் பிறனன்றாதலானும் பெறப்படும்.

"வாஸஞ்செய்கிறவரோ! இந்த மூர்த்திகளுடைய உலோகசுவரூபமா
"ன எல்லா அங்கங்களிலிருந்தும் வெளிப்படும், வெளிப்படும். எங்
"களை மூன்றுவித தாபத்திலிருந்து விடுவியும் விடுவியும். எங்களு
"டைய அங்கம், அவயவம், நரம்பு இவைகளிற் குளிர்ச்சியையுண்
"டாகச்செய்யும் உண்டாகச்செய்யும்."

யஜுர்வேதம்-மைத்திராயண்ணிய ஸம்ஹிதைகாண்டம்-ங-பிர
சிநம்-ச-ல், "பாஷாணம் (கல்), உலோகம், இரத்திநம், மண் இவைக
"ளாற் செய்யப்பட்ட விக்கிரஹங்களிற்செய்கிற பூஜையானது, பந்
"தத்திலிருந்து விடுபட இச்சையுள்ளவனுக்கு சுகத்தைக்கொடுக்கிற
"தாகிறது."

ஸாமவேதம் ஷட்விம்சப்பிராம்மணம். பிரபாடகம்-ரு. கண்டம்
"கo-ல், தேவாலயங்கள் நடுங்குகின்றன. பிரதிமாரூபமான தெய்வங்
"கள் சிரிக்கின்றன. அழுகின்றன. பாடுகின்றன. கூத்தாடுகின்றன.
"வாய்களைத்திறக்கின்றன. வேர்வையைவிடுகின்றன. கண்களைத்திறக்
"கின்றன, மூடுகின்றன, பிரதிமைகள் நடக்கின்றன, நதிகளில்தலையி
"ல்லாதமுண்டங்கள் காணப்படுகின்றன. (நதியில் ஜலமிருந்தாலும்)
"இல்லாததாய்க் காணப்படுகிறது."

விக்கிரஹங்களுடைய செய்கை இவ்விதமாகக் காணப்படுவது
உலகத்திற்குக்கேடு உண்டாகப்போகிறதென்பதற்கு முன்னறிவிப்
பாகவிருக்கிறது.

இருக்ஸம்ஹிதை-அஷ்டகம்-எ-வர்க்கம்-கறு-ல், "கரையற்றதா
"கிய ஸமுத்திரத்தில் மனிதர்களாற் செய்யப்பட்டதல்லாத எந்தக்க
"ட்டை மிதக்கிறதோ அந்த சீக்கிரம் கொண்டுவா."

இந்தக்கட்டைதான் ஜகந்நாதக்ஷேத்திரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு
தாரோஜகந்நாதமென்று பெயருண்டாயிருக்கிறது.

அதர்வணவேதம்-காண்டம்-க-கற்பம்-உ-துவநி-ங-ல், "ஓ! பக
"வானே! வாரும், இந்தக் கற்பிரதிமையிலிரும், உமக்கு சரீரமான
"து கல்விக்கிரஹமாயிருக்கட்டும்."

கடஸம்ஹிதை-காண்டம்-க-அத்-ஈ-அநுவா-சு-ல், "இந்தப்பூ
"மியில் எவ்வளவு கற்கள் செவ்வையாய்ப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்
"டிருக்கின்றனவோ, தேவனுடைய மாயையினாற் பூமியினுடைய
"தூளிகள் எவ்வளவு கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றனவோ (அவ்வளவும்
"பரமாத்துமசுவரூபமே.)"

தைத்திரீயஸம்ஹிதை-ரு-உ-ரு-ல், "புருஷப்பிரமாணமுள்ள
"தாக (விக்கிரஹத்தை) நிர்மாணஞ்செய்யவேண்டியது."

இப்படிப்பட்ட அநேக வாக்கியங்கள் வேதத்திற் காணப்படுகின்றன. இவைகளெல்லாம் விக்கிரஹாராதனையை ஆதரிக்கிற வாக்கியங்களல்லவோ? ஆகையால், விக்கிரஹாராதனம் வேதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று தெளிவாயிருக்கிறபடியால் ஸந்தேகிக்கயாதொரு காரணமுமில்லை." **P. G.**

உ

இராமாவதாரச் செய்யுட் பாடாந்தரம்.

(முற்றொடர்ச்சி)

நிந்தனைப்படலம்.

மானுட ரிவரென மனக்கொண் டாயெனிற்
கானுயர் வரைநிகர் காத்த வீரியன்
றானொரு மனிதனாற் றளர்ந்து ளானெனின்
றேனுயர் தெரியலான் றன்மை தேர்தியால்.

என்னும் ரு0-ம்செய்யுளில் தளர்ந்து ளானெனின் என்பது 'தளர்ந்துளாயெனின்' எனக் காணப்படுகின்றது. காத்தவீரியனாகிய ஒரு மனிதனால் தளர்ந்துளாயென்பதே பொருத்தமுடைமையிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து 'மனிதன்' என்பதற்குப் பரசுராமன் எனப் பொருள்கொள்வாருமுளர். அது பொருந்தாமை ருஅ-ம் செய்யுளில் காத்தவீரியனைப் பரசுராமன் வென்றமைகூறுதலானும், காத்தவீரியன் மானுடனன்றிப் பிறனன்றுதலானும் பெறப்படும்.

இருவரொன் றிகழ்ந்தனை யென்னின் யாண்டெல்லை
யொருவ னன்றே யுலகழிக்கு மூழியான்
செருவருங் காலையென் மெய்ம்மை தேர்தியால்
பொருவருந் திருவிழந் தநாயம் பொன்றுவாய்.

என்னும் ௫௪-ம் செய்யுளில் 'அநாயம்பொன்றுவா'யென்பது 'ஆயுப் பொன்றுவா'யெனக் காணப்படுகின்றது. 'அநாயம்' என்பது பொருத்தமின்மையின் 'ஆயு' வென்பதே பொருத்தமுடைத்து.

பொற்கணன் றம்பியென் றினைய போர்த்தொழில்
விற்கொணண் பொருவுதோ ளவுணர் வேறுளார்
நற்கணு நல்லறந் துறந்த நாளினு
மிற்கணு விறந்தில ரிறந்து நீங்கினர்.

என்னும் ௫௨-ம் செய்யுள்.

பொற்கணன் றம்பியென் றினையர் போர்த்தொழில்
விற்கொணண் பொருவுதோ ளவுணர் வேறுளார்
நற்கணு நல்லறந் துறந்த நாளினும்
இற்கணு விறந்தில ரிறந்து நீங்கினர்.

எனக் காணப்படுகின்றது. முன்னையினும் பின்னையது பொருட்பொருத்தமும் சிறப்புமுடைத்தாதல் காண்க. நற்கண் ஆம் நல் அறம் - நல்லகண்கள் போன்றதாகிய நல்லறம். அறந்துறந்த நாளினும் இற்கணு இறந்திலர் என்பதற்கு பிற அறங்களைத்துறந்த காலத்தினும் பிறரில்லினரைக் காதலித்து அவர்கண் நெறிகடந்து சென்றிலர் எனப் பொருள்கொள்க. இறத்தல் - நெறிகடந்துசேறல். இதனை "எளிதென வில்லிறப்பா னெய்து மெஞ்ஞான்றும்—விளியாது நிற்கும் பழி" என்னுங் குறட்குப் பரிமேலழகர் உரைத்த விரிவுரையிற் காண்க. இறந்து நீங்கினராகிய பொற்கணன் றம்பியென்றினையரும் வேறுளாராகிய வீரருமென மேலே கூட்டிமுடிக்க. இற்கணுமென்னும் பாடத்திற்கு இல்லின் கண்ணுள்ளாரெனப் பொருள்கொள்க.

இப்பெருஞ் செல்வநின்க ணீந்தபே ரீசன் யாண்டு
மப்பெருஞ் செல்வந்துய்ப்பா னின்றுமா தவத்தி னன்றே
யொப்பருந் திருவு நீங்கி யுறவொடு முலக்க வுன்னித்
தப்புதி யறத்தை யேழாய் தருமத்தைக் காமியாதே.

என்னும் ருகூ-ம் செய்யுள்,

இப்பெருஞ் செல்வநின்க ணீந்தபே ரீசன்றன்பா
லப்பெருஞ் செல்வந் துய்த்தற் கின்னுமத் தவஞ்செயாம
லொப்பருந் திருவுநீங்கி யுறவொடு முலக்க வுன்னித்
தப்புதி யறத்தை யேழாய் தருமத்திற் கருமம்யாதோ.

எனக் காணப்படுகின்றது. 'துய்ப்பானின்று மாதவத்தினன்றே' என்பது பொருத்தமின்மையிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. அப்பெருஞ்செல்வம் - பேரின்பம். அத்தவம் - முன்னர்த்தவம்.

ஆண்டவாளரக் கன்கனன் றண்டத்தை யழிப்பான்
மூண்ட காலவெந் தீயென முற்றிய சீற்றம்
நீண்ட காதனீர் நீத்தத்தின் வீவுறு நிலையின்
மீண்டு நின்றெடு தன்மையா லிவையிவை விளம்பும்.

என்னும் சுசு-ம் செய்யுளில் 'கனன்றண்டத்தை' யென்பது 'சகதண்டத்தை' யெனவும் 'வீவுறுநிலையின்' என்பது 'வீந்ததந்நிலையின்' எனவும் காணப்படுகின்றன. முற்றியசீற்றம் எனப் பின்வருதலானும், அந்நிலையிலெனச் சுட்டிவருதல் சிறப்புடைமையானும் பின்னையவே பொருத்தமுடைய. அந்நிலையின்மீண்டு என்பதற்கு முன்னுற்ற கோபநிலையினின்றும் மீண்டு எனப் பொருள்கொள்க.

வென்றொரு மிருக்க யார்க்கு மேலவர் விளிவிலாதோ
ரென்றொரு மிருக்க வன்றே யிந்திர னேவல்செய்ய
வொன்றுத வுலக மூன்று முணர்கின்ற வொருவன் யானே
மென்றோளா யிதற்கு வேறோர் காரணம் விரிப்ப துண்டோ.

என்னும் சுஅ-ம் செய்யுளில் 'இருக்கவன்றே' என்பது 'இருக்கயானவ்' எனவும், 'ஒன்றுத வுலகமூன்று முணர்கின்ற வொருவன்யானே' என்பது 'ஒன்றுதவுலகமூன்று மாள்கின்ற வொருவனென்றால்' எனவும், 'விரிப்பதுண்டோ' என்பது 'விரிப்பதென்னே' எனவும் காணப்படுகின்றன. 'அன்றே' என்பதும் 'உணர்கின்ற' என்பதும் 'உண்டோ' என்பதும் பொருத்தமில்லனவாதலிற் பின்னையவே பொருத்தமுடையன. இருக்க என்பதை வியங்கோள் முற்றாகக் கொண்டு பொருள்கூறுதலும் பொருந்தும்.

பதவிய மனிதரேனும் பைந்தொடி நின்னைத் தந்த
யுதவியை யுணரநோக்கி னுயிர்க்கொலைக் குரியரல்லர்
சிதைவுற லவர்க்குவேண்டிற் செய்திறன் றேர்ந்ததென்னி
னிதநினைக் கிதேயாகி னியற்றுவல் காண்டியின்னும்.

என்னும் எக-ம் செய்யுளில், 'சிதைவுற லவர்க்குவேண்டிற் செய்திறன் றேர்ந்ததென்னி—னிதநினைக் கிதேயாகி னியற்றுவல் காண்டியின்னும்' என்பது 'சிதைவுற னினக்குமொவ்வா தென்பது தெளிந்தேன்பின்னு—மிதமுனக் கிதேயாகி னியற்றுவ னின்னுங்கேட்டி' எனக்காணப்படுகின்றது. முன்னையதினும் பின்னையதே பொருத்தமுடைமை காண்க.

இன்னும் இப்படலத்து அஉ-ம் செய்யுளின் பின்னர்,

தீயோர் செய்கை தானு மிராம னொருதேவி
தாயா னென்பு மாருதி கண்டே தளர்வெய்தி
மாயா தொன்றே யன்றி மனத்தே மலிதுன்பத்
தோயா துன்னிச் சோர்பவ னென்றங் குணர்வுற்றான்.

என ஒரு செய்யுள் காணப்படுகின்றது. இதுவும் ஈண்டுப் பொருத்தமுடைத்து.

இங்ஙனம்
சி. கணேசையர்.

ஸ்ரீ:

நுண்பொருண்மாலை.

(முற்றொடர்ச்சி)

ஈ௱௯௯. தோன்றிற் புகழொடு......நன்று.

ஙு - லை:—அருத்தாபத்தி.

௨௫-ம் அதி—அருளுடைமை.

௨௪௨. நல்லாற்றானடி.........மஃதேதுணை.

நு - லை:—பொறிகளாற் காணுங் காட்சியும், குறிகளானுய்த்துணரும் அநுமானமும் கருத்தாமொழியாகிய ஆகமமும் என மூன்று. ஒப்புப்பற்றியுணரும் உவமையும், இங்ஙனமன்றாயின் இது கூடாதென்றுணரும் அருத்தாபத்தியும் உண்மைக்கு மாறாய இன்மையுமென்னும் மூன்றுமாக ஆறளவை என்க. இவற்றை வடநூலார் பிரத்யக்ஷம், அநுமானம், சாப்தம், திருஷ்டாந்தம், அருத்தாபத்தி, அநுபலத்தி என்பர். "அறத்தாறிதுவெனவேண்டா" (௩௭) "அன்பிற்கு முண்டோவடைக்குந்தாழ்" (௭௧) "உயிருடம்பினீக்கியாரென்ப" (௩௩௦) "பொருளாட்சி போற்றாதார்க்கில்லை" (௨௫௨) "படைகொண்டார் நெஞ்சம் போல்" (௨௫௩) "தினற்பொருட்டாற் கொல்லாதுலகெனின்" (௨௫௬) என்பன முறையே காண்க. * ஒழிந்தது வந்தவழிக்காண்க. ஆற்றானென்பது வேற்றுமை மயக்கம்.

௨௫௪. "அருளல்லதியாதெனிற்......தவ்வூன்றினல்.

நு - லை:—கோறலென முன்னின்றமையின் 'அவ்வூன்' எனச் சுட்டினார்; அல்லாக்கால், செய்யுளாதலிற் சுட்டு முற்கூறினார் என்பது. அஃது "ஆக்கமுங் கேடு மதனால் வருதலாற், காத்தோம்பல் சொல்லின்கட் சோர்வு" (௬௪௨) என்பதனுட் காண்க. 'யாதெனின்' என்பதனை முன்னுங்கூட்டுக.

௨௫௭. "உண்ணாமைவேண்டும்......பெறின்.

நு - லை:—புண்ணதுணர்வார்—ஆய்தம் விகாரமென்றது, கண்டெனக் குற்றியலுகரத்தீறே உயிரேறுவதல்லது அது வென்னுஞ் சுட்டீற்றுகரம் உயிரேறாதென்பது நோக்கி; "வாளதுணர்வார்ப்பெறின்" (௩௩௪) என்பதனுட் காண்க. "விலங்கலைக் கால்விண்டு" என்னுங் கோவையாரில் (௨௪) 'துலங்கலைச் சென்றிதென்னோ' என்பதன் பதவுரையினுங் காண்க.

---

* "முறையே" என்றாரேனும், "அறத்தாறு"—காட்சியளவைக்கும், "அன்பிற்கு"—அநுமானவளவைக்கும் "உயிருடம்பின்"—ஆகமவளவைக்கும், "பொருளாட்சி" "படைகொண்டார்"—இவ்விரண்டும் உவமையளவைக்கும், "தினற்பொருட்டாற்"—அருத்தாபத்தியளவைக்குங் கொள்க. "ஒழிந்தது" என்றது அநுபலத்தியை என்க.

*

உசுக. உற்றநோய் நோன்றல்......தவத்திற்குரு.

ந - லே:—தவத்திற்கு உரு அற்று என்பது, யானையது கோடு கூரிது என்பது யானைக்குக்கோடு கூரிது என்பது போலும்; (இதனை) "இதனதிதுவிற்றென்னுங் கிளவியும்" (தொல். சொல். ௧௧௦) என்பதனாலறிக.

உசுஎ. சுடச்சுடரும் பொன்......நோற்கிற்பவர்க்கு.

ந - லே:—சுடரும் - ஓடும். ஒளி - ஞானம்.

உசுஅ. கூற்றங்.........தலைப்பட்டவர்க்கு.

ந - லே:—குதித்தல் - கடத்தல். அர்த்தாங்கீகாரத்துள் கடத்தலும் என்றதனை எச்சவும்மையாக்கினர், முற்கவிப்பொருளைக்குறித்தென்க.

உஎ௦. இலர்பல......நோவாதவர்.

ந - லே:—தவம் துறந்தார் மேற்றாகலிற் செல்வம் நல்குரவு ஈண்டு அறிவினுண்மையின்மைகளாயின; "நுண்ணூர்வின்மை வறுமை யஃதுடைமை, பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வம்" (நாலடி-அறிவின்மை) எனக் காட்டியதும் அதனைநோக்கி என்க.

உஎக. வஞ்சமனத்தான்......நகும்.

ந - லே:—பூதங்களைஞ்சுமென்றே ஓதுக. கோவையாருள் "பணங்களைஞ்சாலும்" .... "குணங்களைஞ்சாற்பொலியும்" (திருக்கோவை-உ௫௫) என அடிப்பாடு நோக்கி வருவது (காண்க.) "விச்சதின்றியே விளைவுசெய்குவாய்" என்னுந் திருவாசகத்தில் (மெய்யுணர்தல்-௧௬.) "வைச்சுவாங்குவாய்" "பிச்சனுக்கினாய்" என வருவனவும் அது. "நிச்சனிரப் புக்கொன்றுங்கு (திருக்குறள்-௫௩௨.) என்பதுமது.

உஎஉ. "வானுயர்தோற்ற......குற்றப்படின்."

ந - லே:—வானுயர் தோற்றமென்பது, நாலடியில் (குடிப்பிறப்பு-உ) 'வான்றோய்குடி' என்றாற்போல இலக்கணை வழக்கு. அன்றி

யும் 'வன்றோய் வன்னகுடிமை' யுமாம். (ஆதிரையான் பெயராசிரியன் பொதுப்பாயிரம்) 'உடையானரசருளேறு' (திருக்குறள்-ரு௮௧.) "உடையார் முன்னில்லார் போல்" (ஷை-ரு கூ௫.) "வானுயர்தோற்றம்" (உஎஉ) என்பனவற்றுள், உபசாரவழக்கும், உலகவழக்கும், இலக்கணவழக்கும் முறையேகாண்க. காமத்துப்பாலுள் "யாருள்ளித்தும்மினீர்' (ஷை ககஎ) என்பதன்கண் மகளிர்வழக்குங் காண்க.

உஎரு. வலியினிலைமையான்......தற்று.

நு - லை:—அதன் என்றது மனம் எ - று.

உகூரு. தன்னெஞ்சறிவது......சுடும்.

நு - லை:—பொய்த்தபின் - பொய்த்தானாயின் எனச் செயின் என்வினையெச்ச வாய்பாடாய் முடிந்ததால், "பின்முன் கால்கடை" (தொல். சொல். உஉகூ.) என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கேற்பப் பின்னென்பதோர் வாய்பாடுபெற்ற வினையெச்சமென்க

உகூஎ. பொய்யாமை......நன்று.

நு - லை:—இதன் பக்ஷாந்தரத்துள் "செய்யாமை செய்யாமை"க்குச் 'செய்கை' (பொருள்) என்றார்; அது தண்டியலங்காரத்துள் இன்மையதபாவத்துக்கு (சூத்-கூ0.) உதாரணங்காட்டிய "வாராமையில்லை வயவேந்தன்" என்பது வருவன் வயவேந்தன் எனப்பொருள்பட்டது போல என்க.

ரு0௬. சினமென்னுஞ்......சுடும்.

நு - லை:—சேர்ந்தாரைக்கொல்லி என்பது தான்சேர்ந்த இடத்தைக் கொல்லுந் தொழிலது எனவிரியும். வடநூலாரும் தீக்கு "ஆசிருதவரி" என்று ஒருபெயர் கூறுவர்.

ருக௪. இன்னாசெய்தாரை......செய்துவிடல்.

நு - லை:—"அவ்வித்துக் காட்டிவிடும்" (திருக்குறள். க௬எ) என்பதுபோல 'செய்துவிடல்' இருசொல். உரையுள், 'அவ்விரண்டையும்' என்றது, அவ்விரண்டு குறட்பொருளையுமென்க.

௩௬௭. எனைத்தானு......தலை.

ந - லை:—அறியாமற் செய்ததற்குப் பாவமில்லையென்பது காண்க; பாண்டுவுந் தசாதனும் பாவமெய்திய தென்னையெனக் கடாவுக.

௩௩௭. "ஒருபொழுதும்......மல்லபல.

ந - லை:—'கருதுப' என்பது உயர்திணைப்பன்மை. பக்ஷாந்தரத் துள்ளும் 'வகரவீறுய்ப் பாடமோதி' என்றமையால், அஃறிணைப் பன்மைக்கு "எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப" (திருக்-௩௯உ) என்பதுபோற் பகரமீறுயிற்று.

(தொடரும்)

பத்திராசிரியர்.

புத்தகக் குறிப்பு.

திருவுருமாமலைச் சிலேடை வெண்பா:— இப்பெயர்கொண்டதொரு சிலேடைவெண்பா, சேற்றூர் ஸ்ரீமத்-மு. ரா. அருணசலக் கவிராயரவர்களால் இயற்றி வெளியிடப்பட்டுள்ளது. திருவுருமாமலையென்பது, திருநெல்வேலி தாமிரபருணி நதியின் மத்தியிலுள்ள குறுக்குத்துறையென்னும் ஸ்தலமாகும். தென்னுடாண்ட வடமலையப்பபிள்ளையன் காலத்தே திருச்செந்தூர்க்கு, முருகக்கடவுள் திருவுருவொன்று இங்கிருந்து அமைத்துக்கொண்டுபோன காரணத்தால், இந்த க்ஷேத்திரம் திருவுருமாமலை யென்னும் பெயர்பெற்றதென்பர். இத்திருப்பதி விஷயமாகக் கவிராயரவர்கள் இயற்றியிருக்கும் சிலேடை வெண்பா தமிழறிஞரெல்லாம் படித்து மகிழத்தக்கது; ஒவ்வொரு பாடலும் மிகவழகும் பொருட்பொலிவும் பெற்றிருப்பதோடு, சிலேடைகளெல்லாம் அற்புதமான மாதிரியில் அமைந்து விளங்குகின்றன. இதற்குமுன் அமைக்கப்பட்ட சிறந்த சிலேடைமாலைகளைப் போன்றதொன்றாக இந்நூல் மதித்தற்குரியது. கவிராயரவர்கள், அச்சிலேடையின் பொருள்களை பாட்டுக்களின் அடியிற் குறிப்பிட்டிருப்பதும் உபயோகமாகும். இந்நூல், நம்மவர்க்கு ஒரு நல்விருந்தாயிருக்குமென்றே நம்புகிறோம். ப—ர்.